Panorama Biblii

Siedem okresów biblijnej drogi zbawienia przedstawionych na dwunastu barwnych tablicach wraz z objaśnieniami.

-. Stworzenie

1. Od stworzenia człowieka do upadku w grzech.

2. Od wypędzenia z ogrodu Eden do potopu

3. Od potopu do zburzenia wieży Babel

4. Od powołania Abrahama do niewoli Egipskiej

5. Okres zakonu
a) od wyjścia z Egiptu do panowania Salomona

b) od podziału królestwa do niewoli Babilońskiej

c) od odbudowy do końca Starego Testamentu

d) od początku Nowego Testamentu do Golgoty

6. Okres łaski. Od Pięćdziesiątnicy do przyjścia Pana w mocy i chwale
a) czas łaski (Kościoła)
b) Wielki Ucisk

7. Od objawienia się Jezusa Chrystusa po wieczność

Wydawnictwo
»Łaska i Pokój«
Warszawa 1987

Panorama Biblii

Siedem okresów biblijnej
drogi zbawienia przedstawionych
na dwunastu barwnych tablicach
wraz z objaśnieniami.

Wydawnictwo
»Łaska i Pokój«
Warszawa 1987

ISBN 83-85006-26-5
Warszawa 1987 rok
»Łaska i Pokój«
Wydawnictwo Kościoła Wolnych Chrześcijan
02-242 Warszawa ul. Kolneńska 13
tel. 46-21-03, 46-02-04
Egz. 25.000+150; P-23

Tłumaczenie z języka niemieckiego
Tytuł niemiecki: »Bibel-Panorama«
Tłumaczyła — Krystyna Mateja

Tytuł oryginału amerykańskiego:
»The Panorama Bible Study Course, No. 1:
the Plan of the Ages«,
© 1947, USA, by Alfred Thompson Eade, S.T.D.

TREŚĆ

Stworzenie
Od stworzenia wszechświata do stworzenia człowieka..... I

Okres pierwszy - Eden
Okres niewinności.
Od stworzenia człowieka do upadku w grzech i wypędzenia..... II

Okres drugi
Okres sumienia.
Od wypędzenia z ogrodu Eden do potopu..... III

Okres trzeci
Okres odpowiedzialności ludzkiej /rządów ludzkich/.
Od potopu do pomieszania języków /Babel/. IV

Okres czwarty - patriarchowie
Okres obietnicy.
Od powołania Abrama do niewoli egipskiej. V

Okres piaty - pod zakonem /prawem/
Okres zakonu.
Od wyjścia z Egiptu do rządów Salomona. VI
Od podziału królestwa do niewoli babilońskiej. VII
Od restauracji /odnowy/ do końca Starego Testamentu. VIII
Od początku Nowego Testamentu do ukrzyżowania i wniebowstąpienia Pana Jezusa. IX

Okres szósty - czasy ostateczne
Od pięćdziesiątnicy do przyjścia Jezusa w mocy i chwale.
Okres łaski. Od pięćdziesiątnicy do pochwycenia wierzących. X
Okres wielkiego ucisku. Od wielkiej apostazji do przyjścia Jezusa w mocy i chwale. XI

Okres siódmy - przyszłość i wypełnienie
Od objawienia się Pana Jezusa do wieczności. XII

Ekskurs 1:
Ewangelia - Boża droga zbawienia dla człowieka. 33

Ekskurs 2:
Moment pochwycenia zgromadzenia /zboru/, Ciała Chrystusowego. 36

»Panorama Biblii« powstała w oparciu o wydaną w języku angielskim książkę pt. »The Panorama Bible Study Course. No 1: The Plan of the Ages« /oraz o jej niemieckojęzyczne tłumaczenie pt. »Bibel-Panorama«/.

W przedmowie do wydania amerykańskiego czytamy między innymi: »Książka niniejsza jest pomyślana jako pomoc wizualna dla czytelników Biblii. Nie rości ona pretensji do tego, by być głębokim studium teologicznym. Próbuje ona raczej dać ogólny przegląd przekazanych przez Boga objawień i eonów«.

Również »Panoramę Biblii« należy rozumieć w tym sensie. Jak w panoramie ukazana jest przed oczyma czytelnika Boża działalność w przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.

Jesteśmy świadomi tego, że symboliczne przedstawienie wypowiedzi biblijnych zawiera niebezpieczeństwo usztywnienia doktryny z jednej strony, a z drugiej, ich fantazyjnego upiększenia. Trudno jest przedstawić wielowarstwowość biblijnych objawień w poszczególnych okresach w sposób optyczny.

Dlatego też świadomie ograniczymy się do niektórych aspektów soterologicznych, które przewijają się przez poszczególne okresy:

- Obietnica i skoncentrowanie przekazów biblijnych na Zbawicielu naszym Panu Jezusie Chrystusie, »o którym świadczą Pisma« /Ew. Jana 5,39/, jak również na dziele zbawienia, »którego to zbawienia poszukiwali i o które dowiadywali się prorocy... starając się wybadać, na który albo na jaki to czas wskazywał działający w nich Duch Chrystusowy, który przepowiadał cierpienia mające przyjść na Chrystusa, ale też mające potem nastąpić uwielbienie« /1 Piotra 1,10-12/.
- Tajemnica Kościoła, Ciała Chrystusowego, która zostanie objawiona u schyłku wieku /Rzym. 16,25/.
- Wyraźne prorockie wypowiedzi Pisma Świętego dotyczące przyszłości.
- Rola Izraela w poszczególnych eonach jako nosiciela Bożych obietnic.

Rzeczą jasną jest przy tym fakt, że Boże postępowanie z Jego ziemskim ludem /=Izraelem/ nie traci ważności przez powołanie Kościoła Bożego /=ludu niebiańskiego/, lecz że wszystkie obietnice dotyczące Jego ludu zostaną wypełnione /Rzym. 11,25/.

»Panorama Biblii« stawia więc sobie za cel pokazanie związków pomiędzy historią świata, a historią zbawienia tak, aby /przede wszystkim młody/ czytelnik Biblii umiał uporządkować w łatwy sposób wypowiedzi Pisma Świętego. Biblia nie zawsze mówi o nas /tzn. o Kościele Bożym, Ciele Chrystusowym, wierzących/, lecz o wiele bardziej przemawia ona do nas, od pierwszej swej karty do ostatniej.

»Podstawą zrozumienia zbawiennego działania Boga jest wprawdzie wiara, która uznaje Biblię w całości za Słowo Boże, a co za tym idzie za bezwzględny i obowiązujący autorytet we wszystkich jej wypowiedziach, jak również jest to, co dotyczy dosłowności biblijnej prehistorii, jak i prawdziwości i niezawodności staro- i nowotestamentowych proroctw. Jeżeli sam Pan Jezus Chrystus, Syn Boży przyznał się jednoznacznie do tych wypowiedzi, to nikt nie ma prawa w jakiejkolwiek sprawie kwestionować Pisma Świętego! Tak więc tylko ten może zaprzeczyć biblijnej zgodności historycznej i proroctwom, kto odrzuca Boży autorytet Jezusa i w efekcie tego także dzieło zbawienia« (wg. »Der göttliche Erlösungsplan« = »Boży plan zbawienia« E. Sauer, Przedmowa).

W tym właśnie sensie »Panorama Biblii« chce być dla wierzącego czytelnika bodźcem i chce rozbudzić w nim zainteresowanie do studiowania Biblii. W ten sam sposób nadaje się ona jako materiał poglądowy do wspólnego studiowania Biblii w kręgach młodzieży, w gronie rodzinnym, na kursach biblijnych itp., w celu coraz lepszego poznania treści Słowa Bożego: Naszego Pana Jezusa Chrystusa i jego dzieła na Golgocie.

Oznaczenia

Poszczególne odcinki są uporządkowane tak, że przez rozłożenie poszczególnych stron następują jedne po drugich.

Krótkie objaśnienia do części obrazowej wydrukowane są naprzeciwko odpowiedniej ilustracji /na poprzedzającej stronie/ tak, że równocześnie może być »odczytywany« tekst i rysunek.

W części rysunkowej poszczególne linie oznaczają:

Linia czerwona: Obietnica dotycząca Mesjasza i sam Mesjasz, nasz Pan Jezus Chrystus.

Linia zielona: Historia Izraela i jego przyszłe znaczenie.

Linia pomarańczowa: Zesłanie Ducha Świętego dla wierzących /Ew. Jana 14,16/ jak i Jego znaczenie w czasach przyszłych.

Linia fioletowa: Działanie ducha Antychrysta /1 Jana 4,3/.

Linia czarna: Działanie szatana, grzech.

Wydawca

Stworzenie

Od stworzenia wszechświata do stworzenia człowieka

„Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię.« Tym majestatycznym wyjaśnieniem o początkach wszelkiego bytu Duch Święty prowadzi nas bezpośrednio do Boga. Nie ma tu miejsca więc na ludzkie przypuszczenia. Wszystko, co człowiek na ten temat wiedział i co jeszcze na tej ziemi się dowie zawarte jest w słowach: »Podnieście ku górze wasze oczy i patrzcie: Kto stworzył?« /Iz. 40,26/. Fakt istnienia materialnego wszechświata wyraźnie przedstawiony jest każdemu stworzeniu, a Słowo Boże daje jedyne, rzeczywiście godne akceptacji wyjaśnienie jego powstania. Geolodzy badają warstwy skorupy ziemskiej i przedstawiają teorie geomorfologiczne, lecz »tajemnica Pańska objawiona jest tym, którzy się Go boją« /Ps. 25,14/.

„Przez wiarę poznajemy, że światy zostały ukształtowane słowem Boga, tak iż to, co widzialne nie powstało ze świata zjawisk« /Hebr. 11,3/. Hebrajskie słowo »bara« /stworzyć/ w swym właściwym i pierwotnym sensie oznacza Boży akt absolutnego stworzenia, bez użycia wcześniej istniejącej materii. Dzięki Bożemu »Niech się stanie« powołane zostało do istnienia to, czego dotychczas nie było. »Bo On rzekł — i stało się, On rozkazał — i stanęło« /Ps. 33,9/, »Bo On zozkazał i zostały stworzone« /Ps. 148,5/.

„Na początku«. Nie mamy powiedziane, kiedy był ten początek, lecz bez wątpienia objaśnienie to odnosi się do tej zamierzchłej przeszłości, kiedy to niebo i ziemia zostały stworzone przez akt, wolę i słowo Wszechmogącego Boga.

W 1 Mojż 1,2 czytamy, że »ziemia była pustkowiem i chaosem« /hebr. »tohuwabohu«/, a że nie jest to opis ziemi, jaka została stworzona »na początku«, wyjaśnia nam Pismo Święte przez wypowiedź Izajasza: »On jest Bogiem, który stworzył ziemię i uczynił ją, utwierdził ją, a nie stworzył, aby była pustkowiem /tohuwabohu/, lecz na mieszkanie ją stworzył« /Iz. 45,18/.

Wypowiedź z 1 Mojż. 1,1 jest kompletna i sama w sobie zamknięta. Odnosi się ona do Bożego aktu stworzenia w zamierzchłej przeszłości. 1 Mojż. 1,2 przekazuje nam wiedzę o tym, że ziemia ta, z przyczyny nam nieznanej, lecz dobrze znanej Bogu, zamieniła się w chaotyczne pustkowie. Nie dowiadujemy się, ile czasu upłynęło od pierwszego aktu stworzenia do upadku w chaos. Jednak bezsprzecznym faktem jest to, że miało miejsce zdecydowane przekształcenie, które całkowicie zmieniło ziemię tak, że stała się ona »pustkowiem i chaosem«. Nawet jeżeli nie możemy powiedzieć nic pewnego o tym, KIEDY i JAK to się stało, to podczas starannego studiowania Słowa Bożego znajdziemy kilka wzmianek o takiej katastrofie. Werset 3-ci wskazuje na to, że Bóg zaczął »odnawianie oblicza ziemi«, by przygotować je na mieszkanie dla człowieka. To samo mówi również psalmista: »Wydajesz tchnienie swoje, a stworzone bywają, i odnawiasz oblicze ziemi« /Ps. 104,30/.

W drugi dzień stworzenia »rozdzielił« Bóg wody. Relacja ta nie mówi nam, że w tym momencie zostały one stworzone. Ponadto nie powiedziane jest również, że Bóg w czwartym dniu »stworzył« słońce i księżyc, lecz że uczynił dwa duże światła /właściwie: źródła światła, hebr. asher/. Zostały one tak ukształtowane, że oświetlają ziemię i służą do określania czasu. Stworzone zostały one bowiem »na początku«. Następnie czytamy, że Bóg powiedział: »Niech się ukaże suchy ląd!« Nie ma tu mowy o stworzeniu ziemi, lecz jak mówi 1 Mojż. 1,9 o zgromadzeniu wód w jedno miejsce, tak aby ukazał się suchy ląd /ziemia, która została stworzona »na początku«/.

Sprawozdanie Mojżeszowe mówi tylko o trzech właściwych aktach Bożego stworzenia /hebr. bara/:

- stworzenie nieba i ziemi »na początku«,
- stworzenie zwierząt,
- stworzenie człowieka.

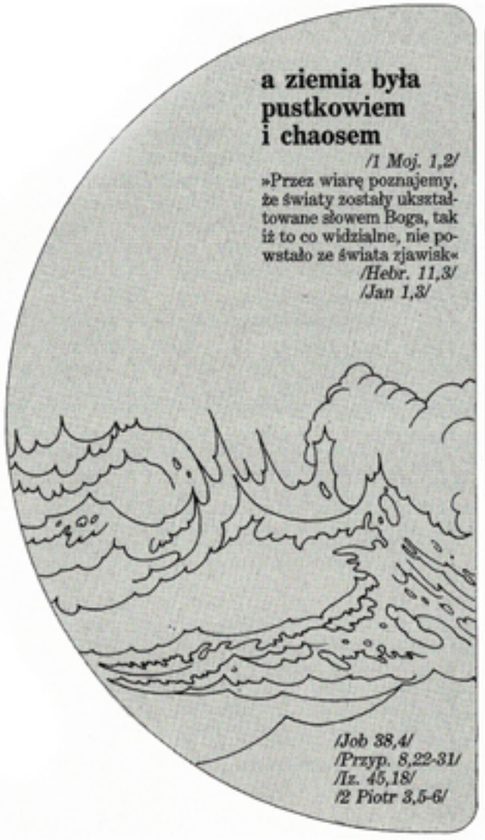
Bóg przygotował ziemię na mieszkanie dla ludzi /Psalm 104/

Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię
/1 Moj. 1,1/
/Jan 1,1/

»Tyś Panie, na początku ugruntował ziemię...«
/Hebr. 1,10/
/Psalm 102,26/

Stworzenie

a ziemia była pustkowiem i chaosem
/1 Moj. 1,2/
»Przez wiarę poznajemy, że światy zostały ukształtowane słowem Boga, tak iż to co widzialne, nie powstało ze świata zjawisk«
/Hebr. 11,3/
/Jan 1,3/

/Job 38,4/
/Przyp. 8,22-31/
/Iz. 45,18/
/2 Piotr 3,5-6/

/Iz. 14,12-15/
/Ez. 28,12-19/

Ziemia była pustkowiem i chaosem

1. Dzień

»I rzekł Bóg: Niech stanie się światłość! I stała się światłość. I widział Bóg, że światłość była dobra. Oddzielił tedy Bóg światłość od ciemności. I nazwał Bóg światłość dniem, a ciemność nocą. I nastał poranek - dzień pierwszy«
/1. Moj. 1,3-5/

2. Dzień

»Potem rzekł Bóg: Niech powstanie sklepienie pośród wody i niech oddzieli wody od wód! Uczynił więc Bóg sklepienie i oddzielił wody pod sklepieniem od wód nad sklepieniem i tak się stało i nazwał Bóg sklepienie niebem. I nastał wieczór, i nastał poranek - dzień drugi«.
/1. Moj. 1,6-8/

3. Dzień

»Potem rzekł Bóg: Niech się zbiorą wody nieba na jedno miejsce i niech się ukaże suchy ląd! I tak się stało. Wtedy nazwał Bóg suchy ląd ziemią, a zbiorowisko wód nazwał morzem. I widział Bóg, że to było dobre. Potem rzekł Bóg: Niech się zazieleni ziemia zieloną trawą wydającą nasienie i drzewem owocowym. I tak się stało... I widział Bóg, że to było dobre, I nastał wieczór i nastał poranek-dzień trzeci«
/1. Moj. 1,9-13/

4. Dzień

»Potem rzekł Bóg: Niech powstaną światła na sklepieniu niebios... I tak się stało. I uczynił Bóg dwa wielkie światła oraz gwiazdy... I widział Bóg, że to było dobre. I nastał wieczór i nastał poranek - dzień czwarty«.
/1. Moj. 1,14-19/

5. Dzień

»Potem rzekł Bóg: Niech zaroją się wody mrowiem istot żywych, a ptactwo niech lata nad ziemią... I widział Bóg, że to było dobre. I błogosławił im mówiąc: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się. I nastał wieczór i nastał poranek - dzień piąty«.
/1. Moj. 1,20-23/

6. Dzień

»Potem rzekł Bóg: Niech wyda ziemia istotę żywą według rodzaju jej: bydło, płazy i dzikie zwierzęta według rodzajów ich. I tak się stało. I widział to Bóg, że to było dobre. Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na obraz nasz... I stworzył Bóg człowieka na obraz Swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich. I błogosławił im Bóg... I tak się stało. I nastał wieczór i nastał poranek - dzień szósty«
/1. Moj. 1,24-31/

7. Dzień

»Tak zostały ukończone niebo i ziemia oraz cały ich zastęp. I ukończył Bóg w siódmym dniu dzieło swoje, które uczynił i odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. I błogosławił Bóg dzień siódmy i poświęcił go...«
/1. Moj. 2,1-3/

Ziemia jest mieszkaniem człowieka

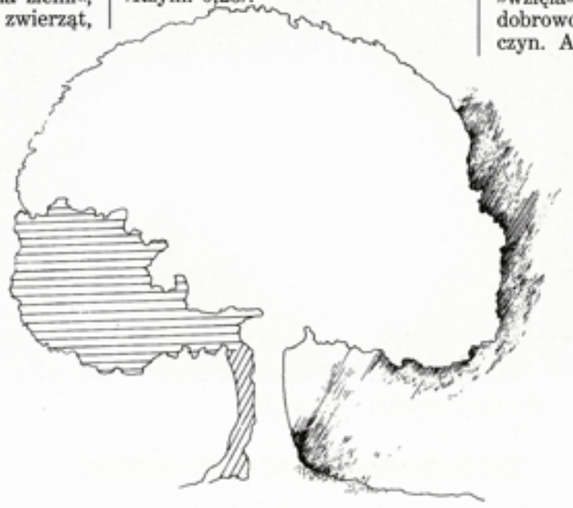
Okres pierwszy - Eden

Okres niewinności. Od stworzenia człowieka do upadku w grzech i wypędzenia.

Człowiek stworzony został w niewinności i umieszczony w rajskim otoczeniu, w przygotowanym przez samego Boga ogrodzie Eden. »Eden« w języku hebrajskim oznacza »rozkosz«, »radość«. Człowiek nie został stworzony do próżniactwa, lecz miał za zadanie »uprawiać ogród« i wraz ze swą pomocnicą Ewą miał oddać swego ducha, duszę i ciało w posłuszeństwie, miłości i służbie swemu Stwórcy i Bogu.

Wraz z błogosławieństwem Bożym pierwsza para ludzi przyjęła zobowiązanie »napełniania ziemi«, podporządkowania sobie zwierząt, uprawiania i troszczenia się o ogród. Jako pokarm Bóg dał im wszystkie owoce z drzew tego ogrodu - oprócz jednego, które Bóg ustanowił probierzem posłuszeństwa i oddania człowieka: »Z każdego drzewa tego ogrodu możesz jeść, ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz« /1 Mojż. 2,16-17/.

Człowiek poddany więc został umiarkowanej i prostej próbie; całkowite i trwałe posłuszeństwo zapewniłoby jemu i jego potomkom trwałe szczęście, raj i życie /1 Mojż. 3,22/. Z drugiej strony karą za nieposłuszeństwo, przed którym Bóg wyraźnie ostrzegał, była śmierć /Rzym. 6,23/.

Jeżeli uważnie będziemy czytać Słowo Boże, dowiemy się, że już wtedy istniało na świecie zło. Pod wodzą szatana była już grupa upadłych istot, które posiadały moc, nazywaną przez nas »kuszeniem«. Usiłowały one doprowadzić innych do wystąpienia przeciwko woli Bożej, tak jak kiedyś uczyniły to same.

Tak więc, szatan przyjął postać węża i przez Ewę spowodował upadek człowieka. Chytrością diabeł osiągnął to że Ewa »wzięła« zakazany owoc. Jednocześnie widzimy tu, że moc kusiciela ma granice: szatan może kusić, lecz nie może zmusić do popełnienia wykroczenia. Ewa »wzięła«, był to jednak jej własny dobrowolny wybór, jej dobrowolny czyn. Adam poszedł za jej przykładem i tak jak ona, popadł w grzech nieposłuszeństwa i musiał ponieść ciężkie jego następstwa.

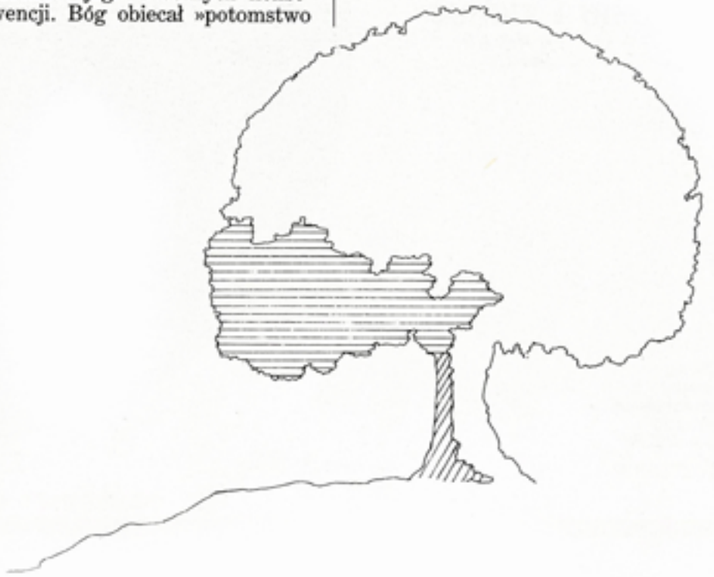
W dzień, w którym zgrzeszyli, popadli w fizyczną i duchową śmierć, przed którą tak wyraźnie ostrzegał ich Bóg /1 Mojż. 2,16-17/.

Ciało stało się przedmiotem śmierci. Dusza w ten sam sposób utraciła społeczność z Bogiem, umarła śmiercią duchową. Adam pokazał swoim zachowaniem, że duchowa społeczność i duchowe życie w jego duszy zamarły, dlatego też uciekł sprzed oblicza Pana i próbował skryć się przed Bogiem.

Bóg natychmiast wydał swój wyrok. Rozpoczął od tego, skąd grzech wziął swój początek. od węża. Następnie orzekł rodzaj kary dla kobiety, mężczyzny i ziemi z powodu człowieka. Na początku Bóg dobitnie powiedział, że następstwem grzechu /nieposłuszeństwa/ będzie śmierć, zarówno duchowa, cielesna jak i wieczna. Nie tylko rozkład ciała i oddzielenie duszy od społeczności z Bogiem, lecz ukaranie duszy w przyszłym, wiecznym stanie jest tym, co zapowiada grożąca kara pod określeniem »śmierć« /Rzym. 5,12-21/. Nic poza łaską która by była wystarczająco duża, dla zadośćuczynienia żądaniom sprawiedliwości, nie może uwolnić od tej wiecznej kary, która w Piśmie Świętym określona jest terminem »druga śmierć« /Obj. 20,11-15/. Zobacz karta XII.

Bóg dał ludzkości symbol takiej łaski okrywając w swym Bożym miłosierdziu pierwszą obciążoną grzechem parę ludzi w skórę zwierzęcą. Następnie wypędził ich z ogrodu Eden, gdzie cieszyli się błogosławieństwem i pięknem. Dostępu do drzewa życia strzegł Cherubin i miecz płomienisty, by z niego nie jedli i nie żyli wiecznie w swym grzesznym stanie. Lecz w swym wielkim miłosierdziu Bóg obok ogłoszonej kary dał wspaniałą obietnicę Odkupiciela, który wybawi ród ludzki od przekleństwa i grzechu i jego wiecznych konsekwencji. Bóg obiecał »potomstwo niewiasty« /1 Moj 3,15/, które zetrze głowę węża i pokona straszne następstwa tragicznego upadku człowieka.

Tak więc pierwszy okres /niewinność/ kończy się sądem: wypędzenie z Edenu. ●

Oznaczenia
Czerwona linia: Obietnica mesjaniczna i Mesjasz /Chrystus/
Zielona linia: Izrael
Pomarańczowa linia: Zesłanie Ducha Świętego dla wierzących /Jan 14,16/
Fioletowa linia: Działanie ducha antychrysta /1 Jan 4,3/
Czarna linia: Działanie szatana, grzech

II.

Pierwszy Okres - Eden

II.

Eon niewinności

Grzech

Pierwszy okres kończy się sądem: Wypędzenie z Edenu

Stworzenie człowieka
/1 Moj. 1,27-2,7/

Adam i Ewa

Ogród Eden
/1 Moj. 2,8-15/

Drzewo poznania dobra i zła

Pokuszenie
/1 Moj. 3/

Stworzony w niewinności
Przykazanie Boże i ostrzeżenie przed następstwem grzechu
/1 Moj. 2,15-17/

Kusiciel od początku stary wąż
/zob. tabl. XI/

Upadek w grzech

Grzech zniszczył społeczność z Bogiem

»Zapłatą za grzech jest śmierć«
/Rzym. 6,23/

»Tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła, bo wszyscy zgrzeszyli«
/Rzym. 5,12 i 18,19/

Drzewo życia

Obietnica */1 Moj. 3,15/*

Wypędzenie

Przekleństwo
/1 Moj. 3,14-19/

Wyrok Bożego sądu zawiera zarówno przekleństwo, jak i obietnicę:
»I ustanowię nieprzyjaźń między tobą, a kobietą, między twoim potomstwem, a jej potomstwem; Ono zdepcze ci głowę, a ty ukąsisz je w piętę«
/1 Moj. 3,15/

»I tak wygnał człowieka, a na wschód ogrodu Eden umieścił cheruby i płomienisty miecz wirujący, aby strzegł drogi do drzewa życia«.
/1 Moj. 3,24/

Stworzenie człowieka | Pokuszenie | Upadek w grzech i kara | Obietnica | Wygnanie

1. Moj. 1-3

Drugi okres - Przed potopem

Okres sumienia. Od wypędzenia z ogrodu Eden do potopu.

Obietnica zawarta w 1 Mojż. 3,15 dawała nadzieję nie tylko na przyjście Zbawiciela, który będzie walczyć z szatanem i pokona go, lecz przepowiednia ta zapowiada również ustawiczną wrogość potomstwa węża z potomstwem duchowych dzieci Zbawiciela. Przepowiedziana została nieprzerwana walka. Jeden ukąsi piętę przeciwnika, lecz drugi ostatecznie zetrze jego głowę, co oznacza zniszczenie jego samozwańczego przywództwa, zniszczenie jego autorytetu na świecie i zburzenie jego królestwa. W ten sposób ogłoszona została wśród ludzi ustawiczna wojna pomiędzy Królestwem Bożym, a królestwem diabła, trwała nienawiść między złymi i wierzącymi ludźmi na tym świecie. Gdy Pan Jezus mówił o ludziach bezbożnych, powiedział: »Ojcem waszym jest diabeł«, czyli innymi słowy: jesteście potomkami węża /Ew. Jana 8,44/.

Kain i Abel, pierwsi synowie Adama i Ewy, są przedstawicielami tych przeciwstawnych sobie sił. Abel, jak czytamy, był »sprawiedliwy« /Hebr. 11,4/, podczas gdy Kain pochodził »od złego« /1 Jana 3,12/. Biblia wiele mówi o ich wrogości, a duch Kaina nie skończy swej działalności, zanim nie powróci »potomstwo niewiasty«, by wrzucić swego przeciwnika, »złego« do jeziora ognistego /Obj. 20,10/ i zanim ostatecznie wszystkiego nie odnowi.

Kain i Abel przynieśli Panu ofiarę. Kain ofiarował płody swej ziemi, podczas gdy Abel przyniósł w ofierze zwierzę ze swej trzody. Ofiara Kaina nie była niczym więcej jak zaakceptowaniem Stworzyciela, natomiast Abel złożył ofiarę zadośćuczynienia /pojednania/ i uczynił to w wierze. List do Hebrajczyków 11,4 i 12,24 wskazuje na tę wiarę, która ufa obietnicy Bożej i na akceptację prawdy, że niemożliwe jest przebaczenie grzechów bez przelania krwi /Hebr. 9,22/. Bez wątpienia Adam, ich ojciec, opowiedział im o upadku w grzech i jego tragicznych następstwach, jak i o okryciu, jakie dał im Bóg, a na które ofiarowane musiały być zwierzęta. Lecz Kain w swej samowoli złożył ofiarę z płodów pochodzących z tej przeklętej ziemi i okazał w ten sposób brak pokory i wiary. »Droga Kaina« /Juda 11/ nie podobała się Bogu i nie przyjął On jego ofiary. Ofiara Abla była natomiast przyjemna Panu. Ten dowód Bożej przychylności rozbudził w sercu Kaina płomień nienawiści do tego stopnia, że uniósł się on gniewem i zabił swego sprawiedliwego brata.

W ten sposób Adam i Ewa musieli ponieść następstwa swego grzechu: ich pierwszy syn stał się mordercą, drugi ofiarą nienawiści pomiędzy »potomstwem niewiasty, a potomstwem węża«.

Bóg podarował Adamowi i Ewie jeszcze jednego syna, a Ewa nazwała go Set /zastępca/, »dał mi Bóg innelgo potomka zamiast Abla« /1 Moj. 4,25/.

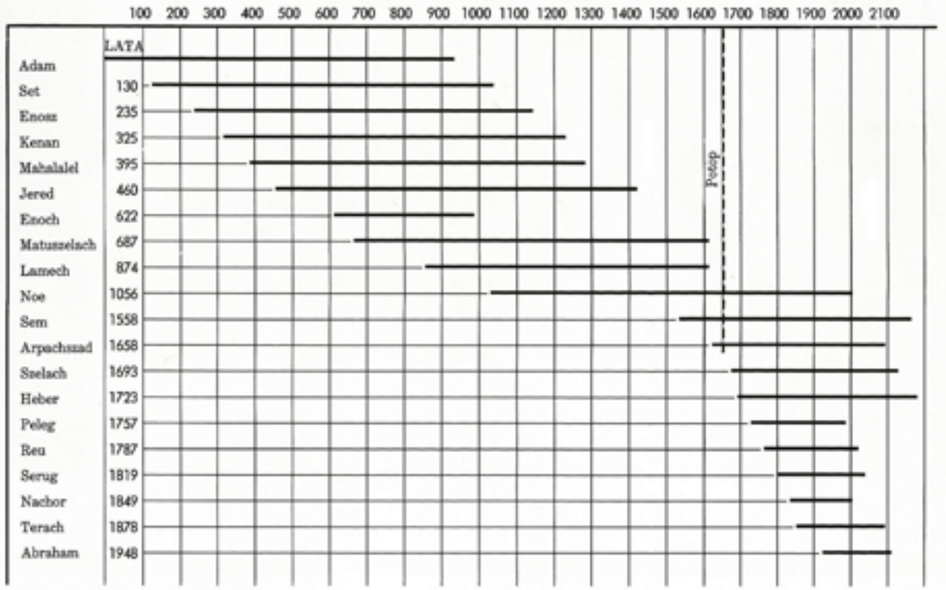
Teraz wydawało by się, że szybko pomnażająca się na przestrzeni wielu generacji ludność ziemi zdecyduje się pójść albo drogą Kaina, »który odszedł od oblicza Pańskiego« /1 Moj. 4,16/, albo drogą Seta i »wtedy zaczęto wzywać imienia Pana« /1 Moj. 4,26/.

Zepsucie potomstwa Kaina było jednak tak wielkie, że zalało ono swym przeważającym wpływem całą ziemię. Niegodziwość człowieka była prawie niewyobrażalna. W czyn przekształcane były najpodlejsze myśli, wszędzie dochodziło do gwałtów, a życie nie miało żadnej wartości /1 Moj. 4,23-24/. W końcu Bóg w obliczu wielkości powszechnego zepsucia uznał swoją dotychczasową ingerencję za niewystarczającą i postanowił zniszczyć ludzkość potopem /1 Moj. 6,5-8/.

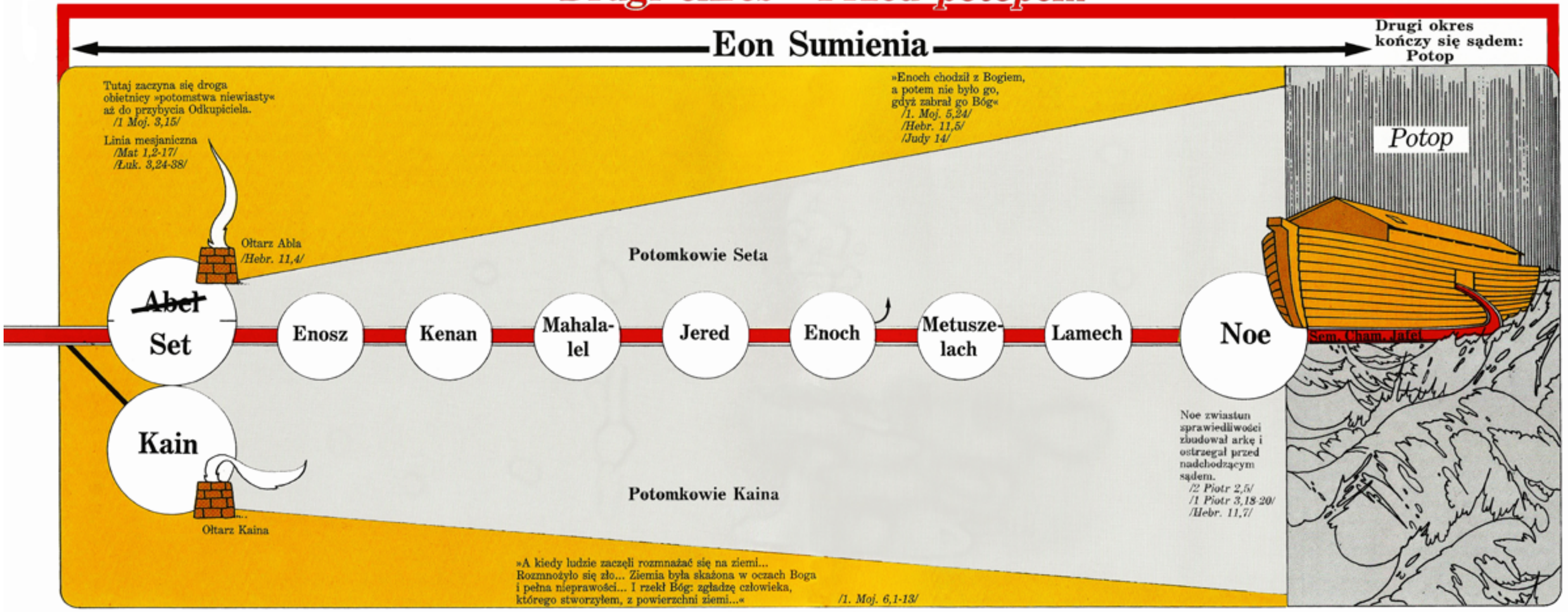
Znalazł się jednak pewien prawy człowiek, który nie był jeszcze splamiony grzesznością swych czasów. Temu to sprawiedliwemu mężowi, imieniem Noe, Bóg objawił swój zamiar zniszczenia ludzi. Polecił mu wybudować arkę, w celu zachowania jego rodziny i wypełnienia się obietnicy /1 Mojż. 3,15/. Noe budował arkę i nawoływał ludzi do pokuty, lecz nadaremnie /2 Piotra 2,5/. Gdy tylko praca została zakończona, wszedł Noe ze swoją żoną, ze swymi trzema synami i ich żonami, jak również wszystkie zwierzęta konieczne do utrzymania ich rodzaju i do ofiary, do arki, a Bóg zamknął za nimi drzwi. Wody potopu zalały ziemię i zniszczyły wszelkie życie. Zostało ocalonych w arce tylko 8 osób: Noe i jego rodzina /1 Piotra 3,20/.

Tak więc drugi okres, okres sumienia, kończy się sądem: potopem. ●

Od Adama do Abrahama — tablica chronologiczna

Drugi okres - Przed potopem

Kain i Abel — Zepsucie ludzkości — Potop

1. Moj 3-7

ok. 4000 przed Chr. — *ok. 3500 przed Ch.* — ok. 3000 przed Chr. — *ok. 2500 przed Chr.*

Okres trzeci - Po potopie

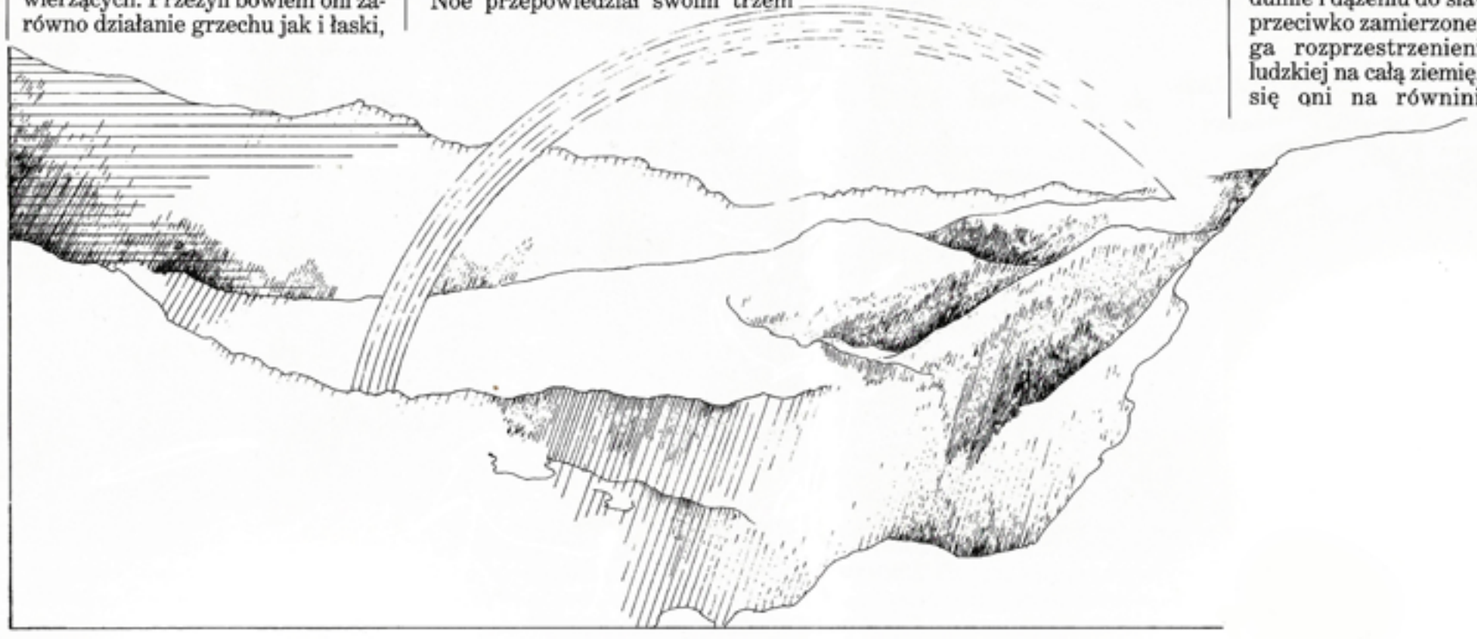
Okres odpowiedzialności człowieka. Od potopu do zburzenia wieży Babel.

Potop trwał łącznie rok i dziesięć dni. Siedem miesięcy upłynęło od wejścia Noego do Arki i wylądowania na górze Ararat i pięć miesięcy i dziesięć dni do momentu, aż patriarcha otrzymał wskazówkę, że może opuścić arkę. Pierwszym czynem Noego było złożenie Panu wielkiej ofiary całopalnej. Duch, w jakim złożył on tę ofiarę, spodobał się Bogu i zawarł On z Noem przymierze, że nigdy więcej taki potop nie zniszczy ziemi oraz że wszystkie rzeczy zostaną poddane Noemu.

Bóg pobłogosławił Noego i jego rodzinę i dał im polecenie, by zaludnili ziemię. Po raz pierwszy zezwolono im na spożywanie mięsa zwierzęcego, a nietykalność życia ludzkiego została podkreślona przez wprowadzenie kary śmierci. Jeżeli ktoś przeleje krew ludzką, również jego krew zostanie przelana przez człowieka. Jako rękojmię wszystkich obietnic tego przymierza ustanowił Bóg na niebie tęczę, znak swego przymierza z wszelkim ciałem na wszystkie pokolenia /1 Mojż. 9,1-17/.

W ten sposób ludzkość rozpoczęła egzystencję jakby na nowo, lecz teraz z wprowadzeniem ludzkich rządów. Od tego momentu człowiek był odpowiedzialny przed Bogiem za zarządzanie ziemią. Synowie Noego, dzięki którym ziemia na nowo została zaludniona, przyjęli dane przez Boga polecenie, »by napełniali ziemię«, lecz czynili to obecnie ze świadomością, ze Bóg orzeka karę dla złych i zbawia wierzących. Przeżyli bowiem oni zarówno działanie grzechu jak i łaski, a to doprowadziło do pogłębienia ich bojaźni Bożej i ich wiary i zobowiązało ich do bojaźni Bożej i posłuszeństwa. Jednak nie upłynęło dużo czasu, a niesprawiedliwość ponownie wzięła górę, ludzie i narody ponownie przeciwstawili swoje cele Bogu. Trzej synowie Noego nazywali się Sem, Cham i Jafet. »Od nich to wywodziły się narody na ziemi po potopie« /1 Mojż. 10,32/.

Kierowany duchem proroczym Noe przepowiedział swoim trzem synom i ich potomstwu nagrodę lub karę zgodnie z ich uczynkami i ich usposobieniem. Cham miał pozostawić rasę żyjącą w niewoli. Potomstwo Sema miało być błogosławione i Kanaanici, potomkowie Chama, mieli być jego sługami. Jafet miał rozprzestrzenić się szeroko. Historia potwierdza wypełnienie się tego proroctwa /1 Mojż. 9,25-27/. /Porównaj z tabelą z tablicy IV o zaludnieniu ziemi/.

Zaludnienie ziemi przez rodziny synów Noego nie następowało według planu Bożego, tzn. w posłuszeństwie. Wolą Bożą było mianowicie to, by ludzie rozproszyli się po całej ziemi, gdyż »Bóg uczynił ziemię, by została zamieszkana« /Iz. 45,18/.

Jednak na ziemi w miejsce woli Bożej uznanie znalazła samowola, która zawsze nastawiona jest wrogo do Boga, i ludzie w swej bezbożnej dumie i dążeniu do sławy pracowali przeciwko zamierzonemu przez Boga rozprzestrzenieniu się rasy ludzkiej na całą ziemię. Zgromadzili się oni na równinie Sinear i postanowili zbudować miasto z ogromną wieżą, by w ten sposób zyskać sobie sławę i zapobiec rozproszeniu ludzi. Lecz Bóg, któremu nie podobało się ustawiczne lekceważenie Stwórcy, pomieszał ich języki. /1 Mojż. 11,1-9/.

Do tego czasu na ziemi istniał tylko jeden język. Teraz jednak ludzie zaczęli mówić wieloma językami. Była to Boża metoda zmuszenia ludzi do wzajemnego rozdzielenia się tak, by ci, którzy mówili jakimś językiem odeszli wraz z tymi, którzy go rozumieli. W ten sposób »Pan rozproszył ich po całej ziemi« /1 Mojż. 11,9/.

Dziś istnieje całkowicie ugruntowana teoria, że wiele różnych języków należy do trzech dużych grup językowych, grupy te odpowiadają potomkom Sema, Chama i Jafeta, synów Noego.

Trzeci okres /pod rządami ludzkimi/ kończy się sądem: zburzenie wieży Babel. ●

Trzeci okres - Po potopie

Eon ludzkiego panowania

Trzeci okres kończy się sądem: Babel /= pomieszanie/

»Gdy tedy łuk ukaże się na obłoku, spojrzą nań, aby wspomnieć na przymierze wieczne między Bogiem a wszelką istotą żyjącą«
/1. Moj. 9,8-17/ /Iz. 24,5/

»Już nigdy nie będę przeklinał ziemi z powodu człowieka. Gdyż myśli serca ludzkiego są złe od młodości jego. Nie będę już nigdy niszczył żadnej istoty żyjącej jak to uczyniłem. Dopóki ziemia istnieć będzie nie ustaną siew i żniwo, zimno i gorąco, lato i zima, dzień i noc«
/1. Moj. 8,21-22/

»Przeto zstąpmy tam i pomieszajmy ich język, aby nikt nie rozumiał języka drugiego!«
/1. Moj. 11,5-9/

Budowa wieży Babel

»Potem rzekli: Nuże, zbudujmy sobie miasto i wieżę, której szczyt sięgałby aż do nieba, i uczyńmy sobie imię, abyśmy nie rozproszyli się po całej ziemi!«
/1. Moj. 11,1-4/

Rozproszenie

Noe

/1. Moj. 9,25-27/

Sem — **Synowie Sema:** Elam, Assur, Arpachszad, */Łuk. 3,36/* Lud, Aram */1 Moj. 10,21-22/*

Arpachszad — Szelach — Heber — Pelag — Reu — Serug — Nachor

Jafet — **Synowie Jafeta:** Gomer, Magog, Madai, Jawan, Tubal, Meszech, Tiras */1 Moj. 10,2/*

Cham — **Synowie Chama:** Kusz, Misraim, Put, Kanaan */1 Moj. 10,6/*

Dlatego nazwano je Babel /pomieszanie/ bo tam pomieszał Pan język całej ziemi i rozproszył ich stamtąd po całej powierzchni ziemi
/1. Moj. 11,9/

»A synami Noego, którzy wyszli z arki byli Sem, Cham i Jafet i z nich wywodzi się cała ludzkość...«
/1. Moj. 9,18-19/

Przymierze Boga z Noem

Ponowne zaludnienie ziemi przez Sema, Chama i Jafeta

Babel

Pomieszanie języków

1. Moj. 9-11

ok. 2500 przed Chr. *ok. 2300 przed Chr.* *ok. 2200 przed Chr.*

Okres czwarty - Patriarchowie

Okres obietnicy. Od powołania Abrama do niewoli Egipskiej.

Po rozproszeniu Nimrod, potomek Chama założył nad Eufratem królestwo: Imperium Chaldejskie, zwane też Imperium Wczesnobabilońskim. Misraim, również syn Chama, ustanowił Imperium Egipskie, drugie duże centrum wczesnej cywilizacji. Chociaż wtedy miał miejsce stały postęp z uwagi na wiele osiągnięć, bogactwo, sztukę i inne rzeczy, to religijne zepsucie przybierało na sile. Wykazywało się to w powstaniu i rozszerzaniu się bałwochwalstwa. Gdziekolwiek ludzie dotarli, wkrótce przestawali czcić prawdziwego Boga i ustanawiali swe własne zwyczaje religijne, jak i własnych bożków.

Bałwochwalstwo szybko rozprzestrzeniło się po całej ziemi, okradając z czci prawdziwego Boga i poniżając człowieka. Dlatego też Bóg zdecydował się wyodrębnić jeden ród spośród wszystkich rodów na ziemi, by zachować w nim czystą i nieskazitelną pobożność oraz pokazać, że jedynie Jemu, Jedynemu Prawdziwemu Bogu powinna być oddawana cześć.

Wybrał więc On Abrama, którego miejscem urodzenia było Ur chaldejskie. Objawił się jemu i powołał go /Dz. Ap. 7,2-3/. Ludzie mieszkający w tym czasie w Ur byli bałwochwalcami. Przyjmuje się, że miasto Ur poświęcone było bogu-księżycowi, noszącemu to samo imię co miasto.

Abram otrzymał od Boga polecenie, by opuścił swój kraj, swych krewnych i udał się na wskazane mu miejsce. Rozkaz ten związany był z obietnicą i pewnym przymierzem: On- Abram stanie się wielkim narodem, Bóg nada mu wielkie imię, jego potomstwu oddana będzie na wieczne posiadanie ziemia Kanaan i przez niego wszystkie narody ziemi będą błogosławione /Mojż. 12,1-3/.

Wszystko to wskazywało na nowy początek Bożego Królestwa, gdyż z powołaniem Abrama Bóg zaczął nakierowywać świat na obiecanego Zbawiciela, na »potomstwo niewiasty«. Pomimo iż Bóg obiecał Abramowi, że potomstwo jego będzie niezliczalne, dużo czasu upłynęło, zanim pojawił się pierwszy potomek. Zniecierpliwiony latami oczekiwania, na propozycję Saraj, Abram wziął sobie za żonę niewolnicę Hagar i stał się ojcem Ismaela, którego potomkowie zaliczani są do rasy arabskiej. Czternaście lat później podarowany mu został w cudowny sposób Izaak, syn obietnicy /1 Moj. 17+18+21/. Izaak wierzył w Boga tak jak jego ojciec i przymierze zawarte z Abrahamem zostało potwierdzone dla niego na nowo.

Miał on dwóch synów: Ezawa i Jakuba. Dla Ezawa jego pierworództwo miało niewielkie znaczenie, sprzedał je więc Jakubowi. Pomiędzy obydwoma braćmi panowała niezgoda, która ciągnęła się w historii ludu wybranego. Ezaw został protoplastą Edomitów, którzy stali się źródłem ustawicznych kłopotów Izraelitów, potomków Jakuba /1 Moj. 36,8/.

Imię Jakuba później zmieniło się na Izrael, tzn. »Bojownik Boży« /1 Mojż.32,28/. Spośród jego dwunastu synów, Józef, syn poczęty już w jego starości, stał się jego ulubieńcem. Bracia Józefa nienawidzili go i sprzedali w końcu handlarzom, którzy zabrali go do Egiptu. Jednak Bóg błogosławił Józefowi. Dwadzieścia lat później wielki głód zmusił Jakuba i jego dzieci do udania się do Egiptu, na zaproszenie Józefa, by tam się osiedlić. Po śmierci Jakuba i Józefa do władzy w Egipcie doszedł król, »który nie znał Józefa« /2 Mojż. 1,8/. Zaniepokojony szybkim przyrostem dzieci izraelskich, postanowił zniszczyć naród izraelski okrutnymi szykanami i mordowaniem wszystkich męskich potomków.

Podczas tego mrocznego okresu niewoli narodziło się dziecię, przewidziane do uwolnienia zniewolonego narodu. Ukryte w koszyku w trzcinach znalezione zostało przez córkę faraona. Nazwała go Mojżeszem i uważała za swego syna. Mojżesz żył 40 lat na dworze Faraona. Wtedy to wyrzekł się przyjemności egipskich /2 Mojż. 2,11; Dz. Ap. 7,23; Hebr. 11,24/ i przystąpił do uwolnienia swego własnego narodu, dzieci Izraela. Musiał on jednak uciekać na pustynię i tam został przygotowany do swego wielkiego zadania.

Tak więc czwarty okres /obietnicy/ kończy się niewolą w Egipcie.

Czwarty okres - Patriarchowie

V.

Eon obietnicy

Czwarty okres kończy się niewolą w Egipcie
/1 Moj. 15,13-16/

»I będą w tobie błogosławione wszystkie plemiona ziemi« /1. Moj. 12,1-3/

Powołanie Abrama
/1 Moj. 12/

Obietnica dotycząca »Księcia Pokoju«
»Nie oddali się berło od Judy...
Aż przyjdzie władca jego i ... uwiąże ośle u krzewu winnego...«
/1. Moj. 49,10/

Izrael w Egipcie

Ur w Chaldei
Terach

~~Abram~~ Abraham

/1 Moj. 17,5/
/Hebr. 11,8-19/

Izaak

/Hebr. 11,20/

~~Jakub~~ Izrael

/1 Moj. 32,28/
/Hebr. 11,21/

12 synów Izraela

1. Ruben
2. Symeon
3. Lewi
4. Juda
5. Dan
6. Naftali
7. Gad
8. Aszer
9. Issachar
10. Zebulon
11. Józef
12. Beniamin

Ismael

Ezaw /Edomici/

Synowie Ketury

Midianici i inni

»Wszystkich osób rodziny Jakuba, ktora przybyła do Egiptu, było 70«
/1. Moj. 46,27/

Niewolnicy przy wyrobie cegieł /wg malowidła ściennego z grobu w Tebach ok. 1460 przed Chr./

Powołanie Abrama | Izaak | Jakub | Synowie Izraelscy | Niewola w Egipcie

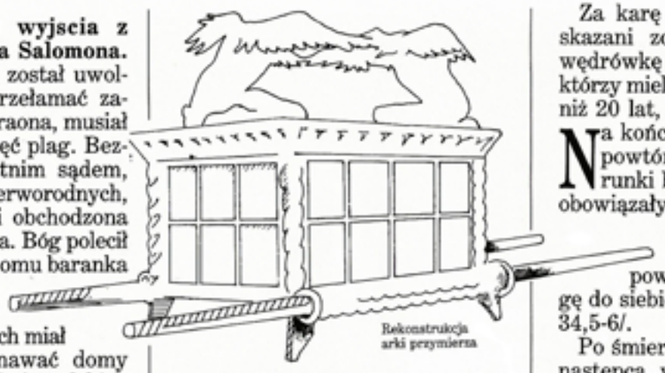
1. Moj. 12-50

ok. 2200 przed Chr. | ok. 2100 przed Chr. | ok. 2000 przed Chr. | ok. 1950 przed Chr. | ok. 1800 przed Chr. | *ok. 1600 przed Chr.*

Okres Piąty - Pod zakonem

Okres zakonu. Od wyjscia z Egiptu do panowania Salomona. Zanim lud izraelski został uwolniony, Bóg, by przełamać zatwardziały opór faraona, musiał zesłać na Egipt dziesięć plag. Bezpośrednio przed ostatnim sądem, śmiercią wszystkich pierworodnych, została ustanowiona i obchodzona przez Izraelitów Pascha. Bóg polecił im zabić dla każdego domu baranka i jego krwią posmarować odrzwia ich domów. Po tych znakach miał anioł śmierci rozpoznawać domy Hebrajczyków, dzieci izraelskich i »ominąć« je /2 Mojż. 12,13; Hebr. 11,28/, gdy przechodził, aby uśmiercić każdego pierworodnego w tym kraju. Ta kolejna straszna plaga Boga izraelskiego spowodowała szybkie uwolnienie Izraelitów. W 2 Mojż. 12,40 czytamy, że zatrzymali się oni 430 lat w Egipcie, a w Liście do Gal. 3,17 czytamy, że zostało nadane im Prawo 430 lat po potwierdzeniu przymierza Abrahama.

W trzecim miesiącu swej wędrówki z Egiptu Izraelici rozbili obóz na Synaju, gdzie pozostali przez rok. Bóg wezwał Mojżesza na szczyt góry i dał mu tam »Dziesięcioro Przykazań« /2. Mojż. 20/ oraz wskazania odnośnie budowy Przybytku, świętego namiotu, który miał być miejscem zamieszkania Boga pośród swego ludu /2 Mojż. 40,34/.

Rekonstrukcja arki przymierza

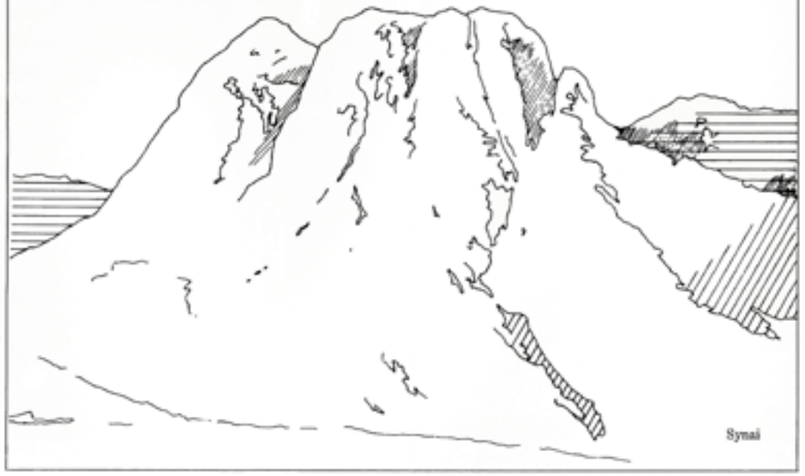
Najwyższy kapłan w uroczystym stroju

Po przeglądzie ludu izraelskiego na Synaju /4 Mojż. 1/ i zorganizowaniu go w państwowość plemienną Izrael wyruszył do ziemi obiecanej. Gdy doszli oni do granicy południowej, Mojżesz wysłał dwunastu mężczyzn na zwiady. Po powrocie wszyscy oświadczyli, że jest to dobry kraj, lecz dziesięciu stwierdziło, że nie będą oni w stanie przejąć go z powodu olbrzymów i umocnionych miast. Strach natychmiast sparaliżował wiarę i naród izraelski wzbraniał się wejść do obiecanego kraju /4 Mojż. 13-14/.

Za karę za ich bunt i niewiarę skazani zostali oni na 40-letnią wędrówkę po pustyni, aż wszyscy, którzy mieli w tym momencie więcej niż 20 lat, umrą. /4 Mojż. 14,34).

Na końcu tej wędrówki Mojżesz powtórzył Zakon i określił warunki błogosławieństwa, które obowiązały ich przy wejściu do Kanaanu. Po pożegnalnym poselstwie Bóg powołał swego wiernego sługę do siebie i pochował go /5 Mojż. 34,5-6/.

Po śmierci Mojżesza, Jozue, jego następca, wprowadził lud do ziemi obiecanej. Po zdobyciu olbrzymiej części terytorium, Jozue wspierany przez arcykapłana Eleazara, podzielił je pomiędzy plemiona.

Synaj

Jak długo żył Jozue i starsi ludu, tak długo Izrael służył Panu /Jozue 24,31/. Po ich śmierci rozpoczęły się jednak stopniowe odstępstwa. Ich stan zawarty został w często powtarzanych słowach: »Izrael czynił zło w oczach Pana« /Sędziów 2,11; 3,7; 4,1; 6,1; 10,6; 13,1; 21,25/ oraz »Pan wydał ich w ręce ich wrogów« /Sędziów 2,14; 6,1; 10,7/. W tych krytycznych czasach Bóg ustawicznie powoływał spośród nich mężów, przez których mógł rządzić i wykonywać swoje wyroki. Mężowie ci nazwani zostali »sędziami«.

Po wielu setkach lat popadania w niewolę i wyzwoleń Izraelici, za czasów Samuela, zmęczeni byli już rządami sędziów i na wzór innych narodów zażądali króla. Po ukazaniu im poważnych następstw, jakie pociągnie za sobą zamiana panowania Bożego na królewskie, Bóg spełnił ich życzenie. Pierwszym królem Izraela wybrany został Saul z plemienia Beniamina /1 Sam. 8,4-22/.

Jego charakter nacechowany był impulsywnością i egoizmem, a jego nędzna śmierć stała się wstrząsającym komentarzem jego życia. Sprawował on rządy nad Izraelem przez 40 lat.

Panowanie Dawida z rodu Judy było bez wątpienia najwspanialszym okresem w dziejach Izraela. Sam Dawid był jednym z wielkich i prawych mężów czasów starotestamentowych. Bóg nazywał go: »mąż według mego serca, który wypełni całą moją wolę« /1 Sam. 13,14; Ps. 89,20; Dz. Ap. 13,22/. Pod jego kierownictwem granice ludu izraelskiego rozciągnęły się na te tereny, które Bóg od dawna zapewnił swemu ludowi. Dawidowi obiecano również »wieczne królestwo« w jego synu /1 Kronik. 17,11-13/. /Porównaj: Chrystus - Syn Dawida/.

Nikt nie mógł dorównać w świetności, bogactwie, władzy i mądrości Salomonowi, który zasiadł na tronie po swym ojcu Dawidzie. Okres panowania Salomona nazwany jest »złotym wiekiem Izraela«. Naród ten osiągnął szczyt swej narodowej wielkości. Pierwszym i największym dziełem Salomona była budowa Świątyni w Jeruzalem, którą to zaplanował jego ojciec Dawid.

W okresie panowania Saula, Dawida i Salomona Izrael stanowił zjednoczone królestwo.

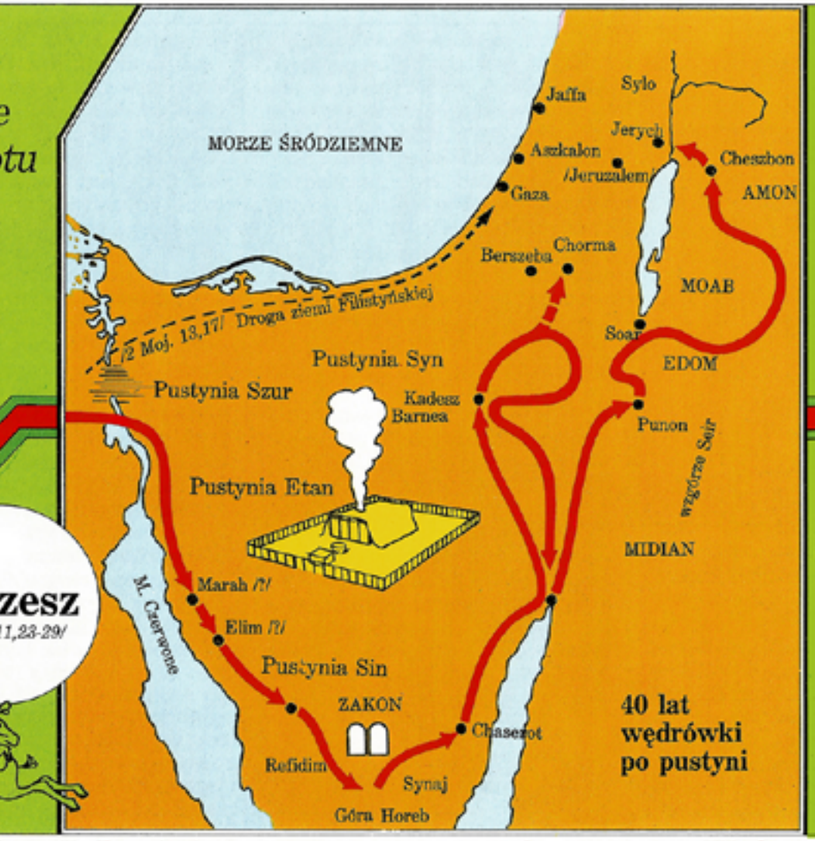
/ciąg dalszy/

Piąty okres - Pod zakonem

Eon zakonu

wyjście z Egiptu

Mojzesz
/Hebr. 11,23-29/

Zdobycie i podział Kanaanu

Jozue
/Hebr. 11,30/

»Każde miejsce, na którym wasza stopa stanie dam wam«
/Joz. 1,3/

Zmiana formy rządów

Izrael pragnie króla
»... abyśmy byli jak wszystkie ludy«
/1. Sam. 8,4-22/

Sędziowie

»*A rzekł Pan:*
Mną pogardzili,
bym nie był królem nad nimi«
/1. Sam. 8,7/

Prorok Samuel

Królestwo Izraela pod rządami Saula, Dawida i Salomona

Salmon — Booz /z Rahaby/ — Obed /z Rut/ — Isaj

1 Król Izraelski
Saul
panował 40 lat
/Dz. Ap. 13,21 por. 1 Sam 13,1/

Dawid
panował 40 lat
/2 Sam. 5,4-5/

Obietnica o »Synu Dawida« */Mat 1,1; Hebr. 1,5/*
»Ja wzbudzę ci potomka po tobie spośród twoich synów... On zbuduje im świątynię, Ja zaś utwierdzę jego tron na wieki. Ja będę mu ojcem a on będzie mi synem«.
/1.Kron. 17,11/

Prorok Natan

Salomon
panował 40 lat
/2 Kronik 9,30/

Król Salomon buduje świątynię w Jeruzalem */1 Król 5-8/*

Podczas rządów Salomona Izrael doszedł do szczytu swego rozwoju, ale również zapoczątkował okres swego tragicznego upadku.

Faraon Ramzes II. na swoim rydwanie /wg Egipsk. opisu/

Przejście przez Morze Czerwone | Zakon na Synaju | Wędrówka po pustyni | Śmierć Mojżesza | Zdobycie Kanaanu | Od Teokracji do Monarchii

2. Mojżeszowa 1-12 | **2 i 3 Mojżeszowa** | **4 i 5 Mojżeszowa** | **Jozuego** | **Sędziowie** | **1 i 2 Samuelowa** | **1 Królewska** | **1 Kronik**

ok. 1550 przed Chr. — *ok. 1500 przed Chr.* — *ok. 1100 przed Chr.* — *ok. 1050 przed Chr.* — *ok. 1000 przed Chr.*

Okres piąty - Pod zakonem

/ciąg dalszy/

Okres zakonu. Od podziału królestwa do niewoli Babilońskiej.

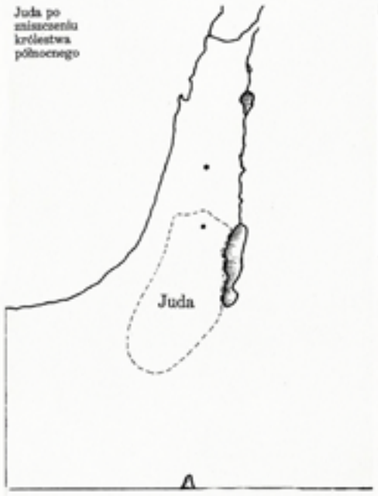
Ludzie przychodzili ze wszystkich ludów, by posłuchać mądrości Salomona, którą Bóg włożył w jego serce. /Porównaj: 1 Król. 4,34/. Obdarzony mądrością, wyrozumiałością i przychylnością ludzi Salomon miał wspaniałą okazję do świadczenia o jedynym prawdziwym Bogu, tym bardziej, że ustawicznie przybywały poselstwa z dalekich krajów, by przyjrzeć się splendorowi jego królestwa i posłuchać jego mądrych słów. Dobrze rozpoczął on swoje rządy. Nacechowane były one bowiem żarliwością i oddaniem. Boże kierownictwo i mądrość przedkładał nad wszystko inne. Jednak późniejsze lata przyniosły jego porażkę i po jego śmierci podział królestwa. Upadek ten przyśpieszyła budowa sanktuariów poświęconych bogom jego wielu zagranicznych żon, czym zniechęcił ludzi do oddawania czci Bogu i rozpowszechnił bałwochwalstwo w całym swym królestwie. To odstępstwo od Pana sprowadziło na jego dom sąd /1 Król. 11,1-3/. Bóg potępił jego zachowanie i wysłał proroka Achiasza do Jeroboama, nadzorcy Salomonowego, któremu objawił zamiar Boga. Bóg postanowił, bowiem, odjąć Salomonowi dziesięć plemion i dać je Jeroboamowi /1 Król. 11,29/.

Gdy następnie królem został Rechabeam, syn Salomona, lud przybył do niego w dobrej wierze z prośbą o ulżenie ich pańszczyzny. Rechabeam odpowiedział jednak zwiększeniem obciążenia. Skutkiem tego dziesięć plemion wypowiedziało Rechabeamowi posłuszeństwo. Jeroboam z plemienia Efraima został jednogłośnie, przez owe dziesięć plemion, wybrany na przywódcę tego królestwa. Pod panowaniem Rechabeama pozostały plemiona Judy i Benjamina, do których później przyłączyło się plemię Lewiego.

W ten sposób powstały obok siebie dwa królestwa. Pierwsze 60 lat charakteryzowało się ustawicznymi wzajemnymi walkami. Stopniowo oba te królestwa słabły wewnętrznie i na zewnątrz. W końcu uległy swym wrogom i dostały się do niewoli.

●Królestwo Izraela trwało 250 lat, następnie zawładnięte zostało przez Asyryjczyków. Oblężenie i upadek stolicy Samarii oznaczało kres tego królestwa. Spora część ludności osiedlona została w różnych stronach imperium asyryjskiego, a na ich miejsce Asyryjczycy osiedlili w Izraelu inne grupy ludnościowe. Cechą charakterystyczną dziejów Izraela było jego zatwardziałe bałwochwalstwo i fakt, że żaden z jego 19 królów nie był mężem bogobojnym.

●Królestwo Judy przetrwało jeszcze 135 lat po upadku Izraela. Rządzone ono było również przez 19 królów i jedną królową, a wszyscy oni pochodzili w linii prostej od Dawida. Historia Judy charakteryzowała się licznymi przebudzeniami i upadkami religijnymi, a zawsze odzwierciedlało się to w życiu i duchowym stanie króla sprawującego w danej chwili władzę. Pomimo iż Juda posiadała kilku bogobojnych królów i przeżyła kilka przebudzeń i reform, Boży sąd nad nią musiał jednak brzmieć: »Także Judejczycy czynili to, co złe w oczach Pana« /1 Król. 14,22; 2 Kron. 24,19; Jer. 7,30/.

Fragment »czarnego obelisku« przedstawiający króla Salmanasara III

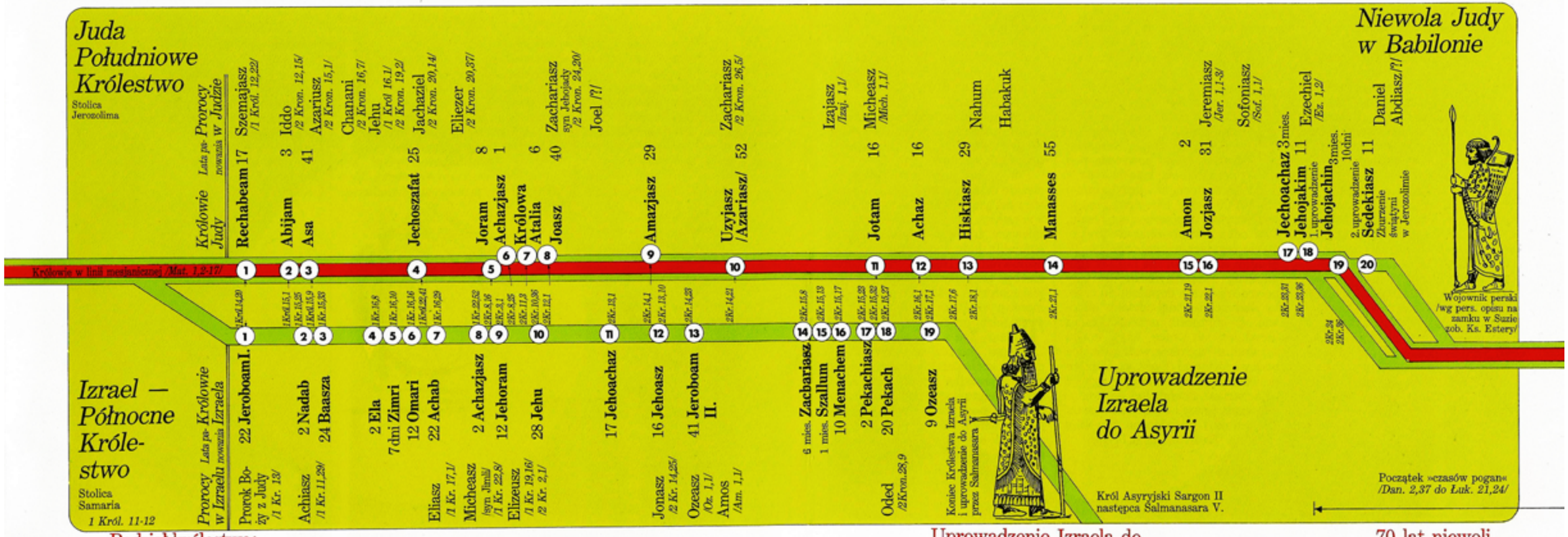
Sześcioboczna pryzma z relacją króla Sancheryba odnośnie wyprawy przeciwko Hiskiaszowi.

Koniec nadszedł wraz ze zburzeniem Jerozolimy przez babilońskiego króla Nabukadnezara. Król Judy i jego naród dostali się do niewoli i zostali deportowani do Babilonu. Świątynia została splądrowana i całkowicie spalona, tak samo i pałac królewski. Według historyków, cierpienia i masakra oblężonych ludzi były nie do opisania.

/ciąg dalszy/

/ciąg dalszy/

Eon zakonu

Podział królestwa: Izrael i Juda

Uprowadzenie Izraela do Asyrii

70 lat niewoli Babilońskiej

1 i 2 Królewska — ok. 950 przed Chr.

1 i 2 Kronik

Izajasz — ok. 700 przed Chr.

Jeremiasz — ok. 600 przed Chr.

Ezechiel

Okres piąty - Pod zakonem

/ciąg dalszy/

Okres zakonu. Od odbudowy do końca Starego Testamentu

Wczasie, gdy Izrael był w niewoli, wielkie imperium babilońskie upadło w wyniku zdobycia Babilonu przez Cyrusa, założyciela królestwa perskiego. Belsazar-król Babilonu, został zabity, a Dariusz Medyjczyk, z którym Cyrus dzielił władzę w rozległym królestwie, wstąpił na tron /Dan. 5,30+6,1/. Dwa lata później, po śmierci Dariusza, władcą Babilonu został Cyrus. Niewątpliwie Daniel, który pod panowaniem królów babilońskich dostąpił wielkich zaszczytów, wskazał nowemu królowi wzmiankę o nim w proroctwach Izajasza /Iz. 44,28+45,1/, w których to Cyrus przedstawiony został jako narzędzie Boga w wyzwoleniu Jego ludu. Głęboko poruszony Cyrus wydał dekret zezwalający Żydom na powrót do Jerozolimy i odbudowę świątyni. /Dan. 9,2; Jer. 25,12/. Mimo iż większa część narodu wybrała pozostanie w Babilonie, to jednak niewola zakończyła się. /2 Kron. 36,22; Ezdr. 1,1-14/.

Powrót Żydów z Babilonu odbywał się w trzech etapach. Pierwsza grupa powróciła pod wodzą Zerubbabela, księcia Judy /z domu Dawidowego/ i liczyła mniej niż 50 000 ludzi. Pierwszą rzeczą, jaką uczyniła ta powracająca reszta, było odbudowanie ołtarza i rozpoczecie regularnych nabożeństw. W drugim roku położone zostały fundamenty świątyni /Ezdr. 3/. Gdy powracający nie dopuścili do tego, by »lud ziemi« wziął udział w budowie, ci odrzuceni przeszkadzali i utrudniali ich pracę, aż w końcu uzyskali zarządzenie wstrzymujące budowę świątyni /Ezdr. 4/. Dopiero po okresie 16 lat prorocy Aggeusz i Zachariasz zwołali lud do kontynuowania pracy i świątynia została ukończona i poświęcona z wielką radością /Ezdr. 5,1-2; 6,14-15/.

Druga grupa prowadzona była przez Ezdrasza, uczonego w Piśmie /około 78 lat po Zerubbabelu/. Ezdrasz, gorliwy zwolennik ponownego wprowadzenia Zakonu Mojżeszowego i religijnego odrodzenia ludu, otrzymał od króla Artakserksesa pozwolenie powrotu do Jerozolimy z małą, lecz istotną grupką Izraelitów.

Po swoim przybyciu zastał on ciężkie moralne uchybienia, nieczyste praktyki religijne i nadużycia we wszystkich dziedzinach. Przez trzy miesiące żarliwie apelował on do sumienia ludu i osiągnął rozległe odnowienie. Inną wartościową służbą, przypisywaną Ezdraszowi jest zebranie i ogłoszenie starotestamentowych Pism /Ezdr. 7-10/.

Trzecim przywódcą był Nehemiasz, Żyd z niewoli, który dostąpił dużych zaszczytów na dworze króla perskiego Artakserksesa. Niewielka grupa wcześniejszych pielgrzymów pokonała długą drogę z powrotem do Persji, by prosić Nehemiasza o pomoc. Opowiedzieli mu oni o żałosnym stanie miasta i o jego zniszczonych murach, które są hańbą dla ludu. Poruszyło to serce Nehemiasza i uzyskał on od króla pozwolenie na udanie się z nimi do Jerozolimy. Po przybyciu potajemnie przekonał się o stanie rozpadających się murów. Zebrał więc będące do jego dyspozycji siły i odnowił mury w ciągu 52 dni mimo najsroższej opozycji. Nehemiasz po raz drugi przybył do Jerozolimy, a efektem jego wiernej i owocnej pracy było umocnione i, kwitnące miasto i, lud, ożywiony nowym duchem i zachęcony do służby i oddawania czci Bogu /Nehem. 1-13/.

Prorokami okresu odnowy byli Aggeusz, Zachariasz i Malachiasz. Aggeusz urodził się w Babilonie i towarzyszył powracającej resztce ludu pod wodzą Zerubbabela. Zachariasz wydaje się być także jednym z pielgrzymów powracających z Zerubbabelem. Był on współpracownikiem Aggeusza. Napominał on, prorokował i zachęcał lud do odbudowy. Malachiasz był ostatnim ze starotestamentowych proroków.

Cztery wieki dzielące Stary i Nowy Testament tworzą ważny okres w dziejach Palestyny. Pod koniec okresu Starego Testamentu Persowie byli władcami ówczesnego świata, a w okresie Nowego Testamentu do władzy doszli Rzymianie. /Porównaj przepowiednie w Dan. 7-8/.

/ciąg dalszy/

Aleksander Wielki
/wizerunek ze starożytnej monety/
por. Dan. 8,5-8;
Kozioł symbolizuje Greecje

Antioch IV,
Epifanes
/wizerunek ze starożytnej monety/

Piąty okres - Pod zakonem

Eon zakonu

Okres niewoli
/2 Kron. 36,20/

Imperium Babilońskie

ok. 600 przed Ch.	Nebukadnezar	1. Uprowadzenie: Daniel na dworze Nebukadnesara; Wyjaśnienie obrazu posągu	/Dan. 1-2/
		2. Uprowadzenie: Przyjaciele Daniela w piecu ognistym	/Dan. 3/
		3. Uprowadzenie: Zburzenie Jeruzalemu i świątyni	/2Król.25,8/
		Drugi sen Nebukadnesara. Poniżenie króla	/Dan. 4/
	Ewil-Merodoch:	Jehojachin wypuszczony z więzienia	/2Król.25,27/
ok. 550 przed Ch.	Belsazar	w 1 roku: Sen Daniela /4 zwierzęta/	/Dan. 7/
		w 3 roku: widzenie Daniela /baran i kozioł/	/Dan. 8/
		sąd Boży nad Belsazarem: mene, tekel, uparsin	/Dan. 5/

Imperium Medo-perskie

Dariusz Medjczyk, naczelny wódz i współrządca Cyrusa obejmuje panowanie w Babilonie		/Dan. 6,1/
w 1 roku: Daniel zauważa w przepowiedni Jeremiasza czas lat i niewoli Jeruzalem /70 lat/		/Jer. 25,12/ /Dan. 9/
Daniel w lwiej jamie		/Dan. 6/
Cyrus Pers. w 1 roku: zezwolenie na budowę domu Bożego /Iz. 45,1/		/Ezdr. 1,2/
Zorobabel udaje się do Jeruzalem /budowa świątyni/		/Ezdr. 1-4/
/=koniec 70-letniej niewoli/ w 3 roku: Ostatnie widzenie Daniela		/Dan. 10-12/
Kambyzes /Achaszwerosz/	Skargi wrogów przeciwko budowie świątyni	/Ezdr. 4/
Dariusz I. /Hystoispes/	Sprawdzenie pozwolenia Cyrusa	/Ezdr. 6,3/
ok. 500 przed Ch.	w 6 r: Poświęcenie świątyni	/Ezdr. 6,5/
Kserkses I /Achaszwerosz/	Królowa Estera	/Ezdr. 1-10/
ok. 450 przed Ch. Artakserkses /Artesasta/	w 7 roku: Ezdrasz idzie do Jeruzalem /reforma religijna/	/Ezdr. 7,7-10/
	w 20 roku: Nehemiasz idzie do Jeruzal. /odbudowa murów/	/Neh. 2,1/

Powrót Żydów pod wodzą Zerubabela, Ezdrasza i Nehemiasza

Odbudowa świątyni

»Tak mówi Cyrus Król perski... Bóg niebios nakazał mi, abym mu zbudował świątynię w Jeruzalem, które leży w Judzie«
/2 Kronik 36,23/
/Ezdr. 1,1-4/
/Jer. 25,12/
/Dan. 9,2/

Odbudowa murów miasta

»Odkąd objawiło się słowo o ponownej odbudowie Jeruzalemu aż do pomazańca księcia jest 7 tygodni... A po 62 tygodniach pomazaniec będzie zabity i nie będzie go« */Dan. 9,25-26/ /zob. Neh. 2,1/*
/Tydzień = tydzień-lat = 7 lat; 69 tygodni - lat = 483 lata/

Zerubabel

Prorok Aggeusz
Prorok Zachariasz

Prorok Malachiasz

Ezdrasz

Nehemiasz

Król Dariusz I Hystaspes
za nim Jego syn
Achaszwerosz /=Kserkses/
/wg persk. opisu/

400 lat od Malachiasza do Mateusza

Około 400 lat trwa okres od końca Starego Testamentu do początku Nowego Testamentu. Jest to okres milczenia /Biblia milczy na ten temat/.

Wiadomości o tym czasie czerpiemy z pism żydowskiego historyka Józefa Flawiusza oraz apokryfów.

Szczególną rolę w tym okresie odegrał król Syrii, Antioch IV Epifanes, który w okropny sposób prześladował i mordował Żydów. W roku 167 p.Chr. Antioch zbezcześcił świątynię Jerozolimską. Przerwał służbę świątynna i wprowadził bałwochwalczy kult Jupitera. W ten sposób wypełniło się proroctwo Daniela 11,21-35.

Ponury fakt zbezczeszczenia świątyni wywołał falę oburzenia i protestów narodu. Wybuchło powstanie pod wodzą Judy Machabeusza.

Okres wojen Machabejskich był okresem wewnętrznych sporów religijnych, w których zrodziły się dwa stronnictwa: faryzeuszy i sadyceuszy. Wszystkie wysiłki zmierzające do uzyskania niepodległości zostały zdławione przez Rzymian. W narodzie żydowskim zapanowała bieda i nędza.

Potem narodził się Jezus Chrystus,
Zbawiciel świata.

Mt 1,2

Rekonstrukcja, odbudowa i poświęcenie świątyni

Koniec Starego Testamentu

Powstanie Machabejskie

Daniel **Estera** **Ezdrasz** **Nehemiasz** **Aggeusz** **Zachariasz** **Malachiasz**

ok. 600 przed Chr. *ok. 500 przed Chr.* *ok. 400 przed Chr.*

Okres piąty - Pod zakonem

/ciąg dalszy/

Okres zakonu. Od początku Nowego Testamentu do ukrzyżowania i wniebowstąpienia Jezusa.

Długie milczenie Boga w stosunku do swego ludu, do Żydów, zakończone zostało, »gdy nadeszło wypełnienie się czasu« /Gal. 4,4/ zesłaniem Tego, który od początku obiecany był jako »potomstwo niewiasty« /1 Mojż. 3,15/.

Po wielokrotnym i wieloma sposobami przemawianiu do ojców ludu izraelskiego przez proroków, ostatnio, u kresu tych dni przemawiania przez usta proroków, przemówił do nich przez Swego Syna /Hebr. 1,1/. Posłał On więc Swego Syna, zrodzonego z niewiasty i postawił Go pod Zakonem /Gal. 4,4/.

Za panowania króla Heroda anioł Gabriel zapowiedział przyjście obiecanego Syna Dawidowego, Syna Bożego i Pana. Najpierw kapłan Zachariasz otrzymał poselstwo, że wraz ze swą żoną Elżbietą otrzymają w ich podeszłym wieku syna, którego nazwą Janem. On to miał za zadanie poprzedzać Pana, Boga Izraela, by przygotować nadchodzącemu Mesjaszowi pokutujący lud /Ew. Łuk. 1,11-17/.

Nieco później Bóg wysłał anioła Gabriela do pewnej panny imieniem Maria, z rodu Dawidowego, by oznajmić jej, że wybrana jest ona przez Boga na matkę obiecanego i przez wiele lat oczekiwanego Króla. Na pytanie, jak to się stanie, usłyszała odpowiedź: »Duch Święty zstąpi na ciebie i moc Najwyższego zacieni cię. Dlatego też, to co się narodzi, będzie święte i będzie nazwane Synem Bożym«. Bóg da mu tron Jego ojca Dawida i będzie on królował nad domem Jakuba, a królestwu Jego nie będzie końca /Ew. Łuk. 1,26-38/. Józef, narzeczony panny Marii, potomek Dawida, otrzymał od Boga rozkaz, że ma nie opuszczać swojej narzeczonej, »bo to, co się w niej poczęło, jest z Ducha Świętego«. Imię nowonarodzonego dziecka winno brzmieć »Jezus«, tzn. »Pan jest zbawieniem«, gdyż tylko On może zbawić swój lud z jego grzechów /Ew. Mat. 1,18-25/.

Podczas narodzenia Jezusa same niebiosa dały wspaniałe świadectwo w postaci nocnego pojawienia się anioła Pańskiego. Niebiańskie poselstwo skierowane do małej grupki czuwających na polu pasterzy brzmiało: »Dziś narodził się wam Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan, w mieście Dawidowym« /Ew. Łuk. 2,8-14/.

Jego przyjście na świat nie odpowiadało Jego Boskiemu pochodzeniu: owinięty w pieluszki, położony w żłobie, ponieważ w gospodzie nie było dla nich miejsca /Ew. Łuk. 2,1-7/. Dla nas stał się tak ubogim, abyśmy ubóstwem Jego ubogaceni zostali /2 Kor. 8,9/. Pismo Święte długo zatrzymuje się przy tych zdarzeniach. W ten sposób chce nam ono pokazać, że w tym narodzeniu krok po kroku wypełniają się wszystkie Boże obietnice, w tym jednym dziecięciu i tylko przez Niego. Pismo Święte nazywa to bezsprzecznie »wielką tajemnicą pobożności«. »Bóg objawił się w ciele« /1 Tym. 3,16/. Całe dzieje zbawienia nacechowane są nadzwyczajnością /wyjątkowością/ tej Osoby Jezusa, Syna Bożego, a wszystko w Nim i przez Niego otrzymuje swoje wieczne, wielkie i boskie znaczenie.

Przez długi okres, około 30 lat, aż do jawnego wystąpienia Jezusa w Izraelu, niewiele dowiadujemy się o Nim, oprócz najważniejszych wydarzeń, tj.: obrzezanie i poświęcenie w świątyni /Ew. Łuk. 2,21-35/, hołd mędrców ze Wschodu /Ew. Mat. 2,1-12/, ucieczka do Egiptu, powrót i osiedlenie się w Nazarecie /Ew. Mat. 2,13-23/ i informacja o dwunastoletnim chłopcu w świątyni /Ew. Łuk. 2,39-52/. Był On takim samym człowiekiem jak my, jednak bez grzechu - najpierw niemowlę, potem starsze dziecko - jednak był Synem Bożym! Z tego okresu mamy o Nim świadectwo Boga i Jego otoczenia, że przybywało mu mądrości i wzrostu oraz łaski u Boga i u ludzi /Ew. Łuk. 2,40-52/. Był synem cieśli /Ew. Mat. 13, 54-55/ i sam nazywany był cieślą /Ew. Marka 6,3/; znani byli Jego bracia i siostry, poczęci w naturalny sposób /Ew. Mat. 13,54-55/, a Nazaret było miejscem, gdzie się wychowywali /Ew. Łuk. 4,16/.

Jan Chrzciciel zapowiadał Jego rychłe przyjście i zbliżające się wraz z nim Królestwo Boże. Nawoływał ludzi, by stanęli przed Nadchodzącym z prawym sercem wyznając grzechy, pokutując i dając się ochrzcić w Jordanie /Ew. Mat. 3,1-6/. Wielu z ludu żydowskiego posłuchało poważnego nawoływania do pokuty przez Jana Chrzciciela. Również Jezus przyszedł do niego, by się ochrzcić /Ew. Mat. 3,13-17/, nie dlatego, że zgrzeszył, bo nie było w nim grzechu, lecz dlatego, by zjednoczyć się z wszystkimi tymi, którzy wyznali swoje grzechy. Jan Chrzciciel ogłosił Go Barankiem Bożym, który gładzi grzech świata /Ew. Jana 1,29-34/. Pan Jezus otrzymał również widziane i słyszane przez wszystkich obecnych świadectwo Boże: »Ty jesteś Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem« /Ew. Mat. 3,17/. Duch Święty zstąpił na Niego i spoczął na Nim. Pełen Ducha Świętego udał się na pustynię, gdzie kuszony był przez diabła. Pokonał go swoim posłuszeństwem w stosunku do Boga i bezwarunkową zależnością od Słowa Bożego /Ew. Mat. 4,1-11; Ew. Łuk. 4,1-13/. Po tym rozpoczął swą publiczną i niezwykle skuteczną służbę trwającą około 3 lat. Głosił On potrzebę pokutowania, gdyż Królestwo Boże się przybliżyło /Ew. Mat. 4,12-17/.

Wielu ludzi w całym kraju słuchało Go, naśladowało, było uzdrowionych ze swoich chorób. Wypędzał On również demony i wskrzeszał zmarłych. Literalnie wypełniły się Słowa Boże wypowiedziane przez proroka Izajasza: »Oto wasz Bóg! On sam nadchodzi i wybawi was! Wtedy otworzą się oczy ślepych i otworzą się też uszy głuchych. Wtedy chromy będzie skakał jak jeleń i radośnie odezwie się język niemych« /Iz. 35,4-6/. »W Nim było życie, a życie było światłością ludzi«. »Do swej własności /Izraela/ przyszedł, a swoi Go nie przyjęli. Tym zaś, którzy Go przyjęli, dał prawo stać się dziećmi Bożymi, tym którzy wierzą w imię Jego« /Ew. Jana 1,1-13/. Wędrował On z miejscowości do miejscowości, by ofiarować się Swemu ziemskiemu ludowi, jako jego Bóg i Król, jako jego Zbawiciel. Z grona Swych uczniów wybrał dwunastu, których nazwał apostołami /wysłannikami/. Ich zadanie polegało na tym, że zawsze byli przy Nim /Ew. Mat. 10,1-4/, przeznaczył ich bowiem do specjalnego świadectwa i rozesłał ich po całym kraju, tzn. do zagubionych owiec z domu izraelskiego /Ew. Mat. 10,5-6/. Dał im moc głoszenia kazań i potwierdzania ich kazań cudami, dając im zdolność do uleczania, wypędzania demonów i wskrzeszania zmarłych w Jego imieniu /Ew. Mat. 10,8/, Słowa Jego były duchem i życiem, prawdą i światłem, ponieważ On sam był tym wszystkim - w swej osobowości. Słowa te stawiały ludzi w obliczu Bożej światłości. »Jednak ludzie bardziej umiłowali ciemność, bo ich uczynki były złe« - tak powiedział Jezus /Ew. Jana 3,19/. Nie chcieli więc oni zbliżyć się do tej światłości, do Pana. Lecz nie przyjęcie Go oznacza, tak samo wtedy jak i dziś, pozostanie pod Bożym gniewem /Ew. Jana 3,36/.

Przywódcy tego ludu, uczeni w Piśmie, starszyzna, arcykapłan, faryzeusze i sadyceusze nienawidzili Go za Jego słowa zawierające prawdę i Jego życie i dlatego doprowadzili do Jego skazania.

Tak jak podczas Jego przyjścia i w Jego życiu, tak samo wypełniły się literalnie również wszystkie przepowiedziane rzeczy dotyczące Jego cierpień i śmierci, Jego zmartwychwstania i Jego uwielbienia. Przedstawienie Jego cierpień zadanych Mu ze strony ludzi /a oni zostali podjudzeni przez szatana, od początku mordercę ludzi/, Jego zastępcze i odpokutowujące cierpienia zadane Mu przez Boga z powodu naszych grzechów, Jego śmierć jako zapłata za grzech, uwidaczniają nam wielkość Jego dzieła i zbawienia.

Dzięki wierze w przelaną krew Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, temu, który w pokorze wyzna swe grzechy, dane jest wybawienie, przebaczenie, usprawiedliwienie i życie wieczne, a także chwała Boża. Tak powiedział Pan przed Swą śmiercią i utwierdził to dziełem dokonanym na krzyżu. Został On wydany przez Boga za grzechy nasze i wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego /Rzym. 3,21-26; 4,24-25; 5,1-2/.

Pod każdym względem było to wypełnienie się czasu, gdy Bóg posłał Swego Syna, by dzięki raz na zawsze złożonej ofierze z ciała Jezusa Chrystusa, uporządkować problem grzechu, dla zbawienia, dla każdego kto w to wierzy. Jego wzbudzenie z martwych przez Boga Ojca i mocą Ducha Świętego jest pieczęcią, potwierdzeniem Bożym, że to wielkie dzieło zostało przez Niego przyjęte.

Po swym zmartwychwstaniu Pan ukazywał się swoim uczniom przez 40 dni /Dz. Ap. 1,1-3/. Objaśniał im Pisma i umożliwiał ich zrozumienie. Mówił, że na podstawie Pism, Chrystus musiał cierpieć, by wejść do chwały. Począwszy od Mojżesza i innych proroków objaśniał im we wszystkich Pismach to, co dotyczyło Jego /Ew. Łukasza 24,25-27/. I rzekł im: »Jest napisane, że Chrystus miał cierpieć i trzeciego dnia zmartwychwstać i że, począwszy od Jerozolimy, w imię Jego ma być głoszone wszystkim narodom upamiętanie dla odpuszczenia grzechów. Wy jesteście świadkami tego.« /Ew. Łuk. 24,46-48/.

Piąty okres - Pod zakonem

Linia niebłeska: okres kościoła

/ciąg dalszy/

Eon zakonu

Chrystus jest końcem zakonu /Rzym. 10,4/

Aby był usprawiedliwiony każdy, kto wierzy.

Eon łaski

»Dziś narodził się wam Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan.« /Łuk. 2,11/

»Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny.« /Jan 3,16; Jan 1,12/

Obiecane potomstwo niewiasty /1 Moj. 3,15/

»Narodził się z niewiasty i podlegał zakonowi« /Gal. 4,4/

»Oto panna pocznie i porodzi« /Iz. 7,14 Mat. 1,18.23/

»Ty jesteś moim Synem, Jam cię dziś zrodził« /Hebr. 1,5/

Narodzenie Jezusa

poczęty On »jest z Ducha Świętego« /Mat. 1,20; Łuk. 1,35/

»Tyś jest syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem« /Łuk. 3,22/

Chrzest Jezusa

»Ten jest syn mój umiłowany, jego słuchajcie« /Łuk. 9,35/

Służba Jezusa

»Oto twój król przychodzi do ciebie... Łagodny jedzie na ośle.« /Zach. 9,9/ /1 Moj. 49,10/

Wjazd Jezusa do Jerozolimy

»Wzgardzony był... przez ludzi mąż boleści, doświadczony w cierpieniu.« /Iz. 53,2.3/

Zdrada, aresztowanie, skazanie

»Wykonało się« /Jan 19,30/

Ukrzyżowanie

»Wyznaczono mu grób wśród bezbożnych« /Iz. 53,9/

»Nie dopuścisz, by twój pobożny oglądał grób« /Ps. 16,10; Dz. Ap. 13,35/

Grób Zmartwychwstanie Wniebowstąpienie

»Ten Jezus... tak przyjdzie, jak Go widzieliście idącego do nieba« /Dz. Ap. 1,11/

Nasz Pan Jezus Chrystus

/Hebr. 1,1/

»W łonie ziemi« /Mat. 12,40/

50 dni do zesłania Ducha Świętego /3 Moj. 23,16/

Widziany przez 40 dni przez swoich uczniów /Dz. Ap. 1,3; 1 Kor. 15,6/

10 dni

Golgota

Góra Oliwna

Mateusz	Marek	Łukasz	Jan	Dzieje Apostolskie 1,1-14
Mat. 1-2 Łuk. 2, 1-7	Mat. 3,13-17 Mar. 1,9-11 Łuk. 3,21-23 Jan 1,29-34	Mat. 4-24 Mar. 1-11 Łuk. 4-19 Jan 2-12	Mat. 21,1-11 Mar. 11,1-11 Łuk. 13,29-44 Jan 12,12-19	Mat. 26-27 Mar. 14-15 Łuk. 22-23 Jan 13-19
				Mat. 27,31-61 Mar. 15,24-47 Łuk. 23,33-56 Jan 19,18-42
				Mat. 28,1-10 Mar. 16,1-11 Łuk. 24,1-12 Jan 20,1-18
				Dz. Ap. 1,1-14 Mar. 16,19 Łuk. 24,50 Jan 14,1-4

Początek Nowego Testamentu

Narodzenie Jezusa

Śmierć Jezusa za nasze grzechy

Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie Jezusa Chrystusa

ok. 4 przed Chr.

ok. 27 przed Chr.

ok. 30 przed Chr.

Okres szósty - Czasy ostateczne

Od Pięćdziesiatnicy do powtórnego przyjścia Jezusa w mocy i chwale.

a/ Okres łaski. Od Pięćdziesiątnicy do pochwycenia wierzacych.

Po wniebowstąpieniu Pana Jezusa, apostołowie pozostali, zgodnie z pouczeniem Pańskim, w Jerozolimie, by czekać na »obietnicę Ojca«, na innego Pocieszyciela - Ducha Świętego /Dz. Ap. 1,4/. Podczas tych szczególnych dni trwali oni w modlitwie. W ten sposób, dziesięć dni później, w dzień Pięćdziesiątnicy, zebrali się w jednym miejscu w liczbie około 120 ludzi. W dzień ten otrzymali Ducha Świętego, który swe przybycie oznajmił szumem z nieba, jakby wiejącego gwałtownie wiatru. Ukazały się im języki jakby z ognia, które rozdzieliły się i usiadły na każdym z nich. I napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym /Dz. Ap. 2,1-4/.

Potężna moc Ducha Świętego, który od tego momentu zamieszkał w każdym jednym wierzącym, uzewnętrzniła się natychmiast w świadectwie dwunastu apostołów do ogromnego tłumu zebranego w Jerozolimie. Wywołała ona również kazanie Piotra, który na podstawie Pisma Świętego objaśniał to wydarzenie i równocześnie mówił o życiu, śmierci, zmartwychwstaniu i uwielbieniu sługi Bożego, Jezusa /który to przed kilkoma tygodniami został ukrzyżowany/. Wszystkie te słowa nie pozostały bez wrażenia. Przenikały one do serc słuchaczy i wywoływały pokutę i wyznanie wiary, tzn. nawrócenie się. Ta zmiana przekonań, wiara w Pana Jezusa, którego Bóg uczynił Panem i Chrystusem, potwierdzona została chrztem 3000 wierzących. Oni to, a później wielu innych, przydani zostali przez Pana do społeczności /zboru/ /Dz. Ap. 2,5-47/.

Społeczność ta - lub inaczej zbór - na początku składała się tylko z Żydów, którzy uwierzyli. W tym stadium odpowiadała ona w każdej swej cząsteczce rdzeniowi tej reszty Izraela, która wierzyła Mesjaszowi /Chrystusowi/ i oczekiwała na powtórne Jego przyjście na ziemię w celu odnowienia wszystkich rzeczy, tzn. ustanowienia Królestwa Bożego w mocy i chwale /Dz. Ap. 3,12-26/. W opozycji do niej stała pozostała część ludu żydowskiego wraz ze swymi odpowiadającymi za nią przywódcami, która nie wierzyła Chrystusowi i ostatecznie odrzuciła również świadectwo Ducha Świętego kamienując Szczepana /Dz. Ap. 7,1-60/.

Na skutek prześladowań i rozproszenia wierzących Żydów, Ewangelia przeniesiona została dalej przez Jerozolimę i Judeę do Samarii i wielu innych ludzi uwierzyło. Wszyscy oni trzymali się ściśle Zakonu i ceremoniału nabożeństw izraelskich, a nawet byli gorliwymi w wypełnianiu reguł Zakonu /Dz. Ap. 8,1-25; 21,17-20/.

Chociaż społeczność Boża składała się w przeważającej części z pozostałości Izraela, to całość ludu odrzuciła Jezusa jako Mesjasza, a Saul z Tarsu, faryzeusz, jest typem charakterystycznym tej postawy /Dz. Ap. 8,1-3/.

Lud żydowski odrzucił Pana i Bóg zabrał się do odstawienia swego ziemskiego ludu na bok. Zburzenie Jerozolimy w 70-tym roku po Chrystusie stanowiło tymczasowe zakończenie tego okresu.

Najstarszy fragment Nowego Testamentu zawierający część Ewangelii Jana /31,37.38/ Egipt ok. r. 125.

Piaty okres /Zakonu/ kończy się sądem nad Izraelem.

Jednak dowiadujemy się, że wraz z przyjęciem dobrej nowiny przez wielu ludzi z różnych narodów, nie tylko chrześcijanie żydowscy, ale również chrześcijanie wywodzący się z pogan otrzymali Ducha Świętego. Nawrócenie się rzymskiego setnika kohorty Korneliusza jest tego doskonałym przykładem /Dz. Ap. 10,1-48/. Fakt ten poruszył mocno apostołów i zmusił ich do uznania, że Bóg nie czyni żadnej różnicy pomiędzy Żydem, a poganinem odnośnie daru Ducha Świętego /Dz. Ap. 11,1-26/, gdyż według Pism, właśnie wyróżnienie Izraela przed innymi narodami, w nadchodzącym Królestwie, było jedną z bardziej charakterystycznych cech Królestwa Bożego /Zach. 14,16-21; Iz. 60/.

W międzyczasie, na drodze do Damaszku, Pan pokonał i powołał do Swej służby tego, który w najokrutniejszy sposób prześladował chrześcijan, to jest Saula z Tarsu. Jemu to przekazał Swoje myśli o sposobie formowania się społeczności /zboru/: powinny tworzyć go jednostki wywodzące się zarówno z Żydów, jak i pogan /których jest również ogromny zastęp/ i powołane do służby Bogu. Zakon przykazań zawartych w dogmatach »zasłona oddzielająca« został usunięty na krzyżu. Pan oboje, i bliskich /Żydów/ i dalekich /pogan/ w jednym ciele, nie tylko pogodził z Bogiem, lecz również zjednoczył ich i przedstawił ich, jako swoje ciało, z Nim jako głową.

Tajemnica ta - nie objawiona w Pismach Starego Przymierza /Ef. 3,2-12; Kol. 1,26-29/ dotyczy Kościoła /Zboru/ Boga Żywego. Kościół ten jest już wybrany przez Boga w Chrystusie od założenia świata, aby miał miejsce w Nim i wraz z Nim na okręgach niebieskich /Ef. 2,5-7/. Jest on tworzony na ziemi dzięki działaniu Ducha Świętego i to do czasu, gdy lud izraelski odstawiony jest jeszcze na bok, aż »poganie w pełni wejdą« /Rzym. 11,25/. Posiada on Boże błogosławieństwo, a w przyszłości dom Ojcowski i ojczyznę w górze /Ef. 1,3-14/. Jest on w drodze do tej ojczyzny i zostanie tam pochwycony w jednej chwili przez samego Pana /1 Tes. 4,13-17; 1 Kor. 15,51-58/. Podczas, gdy ten Kościół /Zbór/ pielgrzymuje jeszcze tu na tej ziemi, jest on z jednej strony »Bożym mieszkaniem w Duchu«, utworzonym tylko z odrodzonych dzieci Bożych, posiadających Ducha Chrystusowego /Ef. 2,20-22/, z drugiej zaś strony poddany jest dzięki różnorodnym działaniom z wewnątrz i zewnątrz, ze strony świata, grzechu i szatana w pokuszenie i prześladowanie /2 Tes. 1,4-5; Dz. Ap. 14,23/. Dochodzi do tego na skutek niedostatecznej miłości do Pana, z lenistwa, w kontaktach ze światem

i złem /Dz. Ap. 20,29-30/. Stąd też błogosławione działanie Ducha Bożego jest utrudnione, a nawet wyniszczone. Jest to stan, który wywołuje niezadowolenie Pana, a o którym informuje nas wiele nowotestamentowych listów i siedem apeli Objawienia, skierowanych do 7 zborów /Obj. 2-3/.

Według słów Pana w Objawieniu 1, widzi On swój Kościół /Zbór/ jako świecznik /nośnik światła/ w tym świecie /Obj. 1.12-20/; Jednak musiał stwierdzić, jak ciemne i coraz ciemniejsze jest to światło. Tych siedem listów skierowanych jest do siedmiu istniejących wtedy w Azji Mniejszej społeczności /zborów/. /Co prawda istniało ich tam więcej niż siedem, jednak wybór i liczba ich ma charakter symboliczny/. Tak jak wtedy istniało obok siebie równocześnie siedem różnych stanów duchowych, służących wielu wierzącym, pojedyńczo i we spólnocie, za ostrzegający, lecz również zachęcający przykład, tak i do końca istnienia Kościoła /Zboru/ tu na ziemi, istnieć będą obok siebie różnorodne sytuacje. W przebiegu apelu można rozpoznać również pewną kolejność, ewentualnie rozwój stanów chrześcijańskiego świadectwa. Uwidacznia się to nie tylko w tych siedmiu listach, lecz również w prorockich przedstawieniach pozostałych nowotestamentowych Pism /2 Tym. 3,1-9/. Równocześnie przykład Kościoła /Zboru/ pokazuje także, że podobnie jak we wcześniejszych okresach, tak i w okresie jego panowania, końcem jego tu na ziemi będzie również sąd /Obj. 3,16/.

Chrześcijańskie świadectwo, im dłużej tym mocniej, udaremniane będzie przez działanie ducha antychrysta /zobacz: linia fioletowa/. Pod wpływem tego świadectwa, znajdować się będą w zwiększającej się masie ci, którzy tylko z imienia będą żywi, lecz będą umarli /Obj. 3,1).

Pismo Święte ukazuje więc obie sytuacje: doskonałość ich pozycji w Chrystusie i stany, które dziś występują na skutek niewierności i grzechu.

Pan powoła pod koniec ich ziemskiej drogi wszystkich, którzy mają Jego Ducha /Rzym. 8,11+9/ przez pochwycenie do siebie. Również i to wydarzenie należy do tajemnicy Kościoła /Zboru/. Ci, którzy zasnęli w Jezusie, zostaną wzbudzeni, a pozostający przy życiu wierzący zostaną wraz z nimi pochwyceni do Pana na powietrze, by być wraz z Jezusem, tam gdzie On jest /1 Tes. 4,15-18/. Zostaną oni przemienieni Jego mocą i przyobleczeni w ciała podobne do Jego uwielbionego ciała /Fil. 3,20-21/. Następnie wszyscy staną przed sądem Chrystusowym i tam objawione im będzie to, za co odbiorą zapłatę, co dzięki mocy Ducha Bożego w nich i w ich życiu na ziemi zostało zdziałane. Wszelkie inne działanie nie będzie miało ku ich zawstydzeniu żadnej trwałości /1 Kor. 3,12-15; 2 Kor. 5,10; Rzym. 14,10/.

/ciąg dalszy/

Linia pomarańczowa: zesłanie Ducha Świętego dla wierzących /Jan 14-16/
Linia fioletowa: działanie ducha antychrysta /1 Jan 4,3/

Szósty okres - Czasy ostateczne

X.

Piąty okres kończy się sądem: Rozproszenie Izraela

Eon łaski

Objawienie tajemnicy ciała Chrystusa /Kol. 1,24-27/

Pięćdziesiątnica: Wylanie Ducha Świętego
/Dz. Ap. 2,1-21; Jan 14,16/

»Pan zaś codziennie pomnażał liczbę tych, którzy mieli być zbawieni«
/Dz. Ap. 2,47; Dz. Ap. 4,4/

Z Żydów i pogan
/Ef. 2,14-22/

»Wejdą pomiędzy was wilki drapieżne, nie oszczędzając trzody. Nawet spomiędzy was samych powstaną mężowie mówiący rzeczy przewrotne, aby uczniów pociągnąć za sobą«
/Dz. Ap. 20,29.30/

Okres zbawienia, Ducha Świętego i Kościoła jako Ciała Chrystusa
/Ef. 3,1-12/

Pochwycenie
/1 Tes. 4,13-15/
/Jan 14,1-3/

Tylko nowonarodzeni (Dzieci Boże)
»Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony«
/Mk. 16,16; Fil. 3,20/

Ostatnie dni
/2 Tym. 3,1 2 Piotra 3,31/

Bema
Sąd Chrystusowy
/1 Kor. 3,13-15/
/2 Kor. 5,10/
/Rzym. 14,10/

Prawdziwi wierzący /2 Tym. 2,19/ /Jan 1,12/

Nominalni chrześcijanie /2 Tym. 2,20/ /2 Tym. 3,5/ /Mat. 13,24/

Wielkie odstępstwo /2 Tes. 2,3/

Zburzenie Jerozolimy i świątyni
Rozproszenie Żydów
»Przez lud księcia, który wkroczy«
/Dan. 9,26/
/Mat. 24,2/
/Zach. 7,14/
/5 Moj. 28,64-67/
/Rzym. 11/

Powrót i powstanie państwa Izrael
/Ale jeszcze w niewierze/
/Ez. 37/
/5 Moj. 30,3-4/

Powstanie z martwych
»Wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie«
/1 Tes. 4,16/
/1 Kor. 15,52/

Zbawieni znikną przed okresem ucisku.
/jak Enoch przed potopem/

Wierząca resztka Izraela zostanie zachowana w czasie Wielkiego Ucisku jak Noe podczas potopu.

7 listów jako proroctwa czasu nowotestamentowego zboru /Obj. 2-3/

Pięćdziesiątnica — Teraźniejszość Czas łaski — Zabranie Kościoła — Wielkie odstępstwo

Dzieje Apostolskie

ok. 70 po Chr.

Listy Nowego Testamentu

Teraźniejszość

1 Tes. 4,13-18

»Gdy poganie w pełni wejdą« /Rzym. 11,25/

Okres szósty - Czasy ostateczne

/ciąg dalszy/

Od Pięćdziesiątnicy do przyjścia Jezusa w mocy i chwale

b) Okres ucisku. Od wielkiego odstępstwa do powtórnego przyjścia Jezusa w mocy i chwale.

To, co po zabraniu Kościoła, po jego spotkaniu z Panem Jezusem /2 Tes. 2,1-12/, pozostanie na ziemi, jest »odstępstwem« i ulegnie według jednoznacznego świadectwa Pisma Świętego nieuchronnie zwiedzeniu, tzn. sztuce zwodzenia /kuszenia/ przez człowieka niegodziwości, syna zatracenia, który wyraźnie pokazany jest zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie /Dan. 11,20-26; 2 Tes. 2,3-4/. Za jego dni nastąpi okres największego ucisku Jakuba, okres udręki, jak również »Dzień Pański«, wraz z przebiegiem sądów gniewu Bożego /2 Tes. 2; Obj. 13,11; 1 Tes. 5,1-3; 2 Tes. 1,7; 2,11/.

Początkowy »pokój i bezpieczeństwo« wkrótce zamieni się w gwałtowne zepsucie i dotknie tych, którzy będą żyć na ziemi /Obj. 13,11/. Z Pisma Świętego dowiadujemy się, że wtedy odegra znaczącą rolę odrodzony Izrael, lecz w niewierze i w przymierzu z mocarstwami ziemskimi /Dan. 9,27/. Zjednoczenie »dziesięciu królów« da możliwość rządzenia »zwierzęciu wychodzącemu z morza« /tzn. spomiędzy narodów/, przy czym »zwierzę wychodzące z ziemi« /z Izraela/ będzie wzmacniało władzę tego pierwszego. Zwierzęciu wychodzącemu z morza sam szatan przekaże władzę. Władza obu nacechowana będzie znakami i kłamliwymi cudami, niesprawiedliwością i gwałtem /Dan. 7,23-24; Obj. 13,1-8/. W tych warunkach wykrystalizuje się pozostałość Izraela, która oczekiwać będzie na prawdziwego Króla, swego Boga. Sama prześladowana, głosić będzie poselstwo Bożego Królestwa i pozyska niezliczone zastępy ze wszystkich narodów, które będą oczekiwać na przyjście Mesjasza w mocy i chwale. Okropności prześladowań doprowadzą do umęczenia wielu spośród nich i do śmierci z powodu świadectwa. Dusze męczenników »poniżej ołtarza«, jak również »144000 z wszystkich plemion izraelskich« i niezliczone zastępy ze wszystkich narodów będą prawdziwym owocem ewangelii Królestwa Bożego /Obj. 6,9; 7,1-17/. Z powodu tych wybranych Bóg skróci ten okrutny czas /Ew. Mat. 24,10-22/. Dwie ostatnie grupy wybranych zbawionych, zostaną na tej, a nie innej drodze, by wejść do Królestwa, do Odrodzenia (Obj. 7; Ew. Mat. 19,28/.

To nie tylko wzmacniający się nacisk rządów kłamstwa i niesprawiedliwości, to nie tylko polityczne i militarne komplikacje, przemarsze i wojny, które raptownie wyłonią się z początkowego okresu »pokoju i bezpieczeństwa« /1 Tes. 5,1/, lecz również z nieba w tym okresie 2 razy po 3 ½ roku dosięgną ziemię sądy gniewu Bożego, aby ją oczyścić i przygotować na Boże Królestwo sprawiedliwości i pokoju /Dan. 9,26-27; 12,6-12; Obj. 7,1,9; 15,5; 18,1; 19,1; 20,3/. W Księdze Objawienia Jezusa Chrystusa pod siedmioma hasłami podane będą różne cechy charakterystyczne dla tej epoki. Hasło »po tym...« rozdziela ten okres wydarzeń z punktu widzenia Nieba /Obj. 1,19; 4,1/. Jednoczesne trzy interwały: »otwarcie pieczęci« /Obj. 6/, »sąd siedmiu trąb« /Obj. 8/, »sąd czasz gniewu Bożego« /Obj. 16/, dają wskazówkę, w jakim okresie, na jakim obszarze i z jakimi skutkami ugodzona zostanie ziemia i człowiek przez coraz cięższe rany sądu Bożego.

Złamanie pieczęci pozwala na przejrzenie całego okresu w przekroju. Siedem pieczęci odpowiada spisowi treści książki /Obj. 6-8,1/. Siedem trąb otwiera wymierzanie sądów /Obj. 8,1/, które w wylaniu siedmiu czasz gniewu Bożego znajduje swą ostatnią i najwyższą koncentrację /Obj 15,7/. Nie trudno pojąć, jak ogromne razy wprowadzone będą przez Boga dla ukazania wszelkiej niesprawiedliwości ludzkiej. Do tego dochodzi świadomość szatana wyrzuconego kiedyś z nieba, że pozostało mu już niewiele czasu i teraz przez swych posłanników rządzi i wścieka się, by wszystko zniszczyć. Podjudza przeciwko sobie wojska, a jednocześnie prowadzi okrutną walkę przeciwko tym, którzy wierzą w prawdziwego Chrystusa /Obj. 12,7-13,8/.

W okresie tym, dzięki współpracy obu zwierząt /»z morza« i »z ziemi«/ dojdzie do koncentracji wszystkich sił i mocy ciemności, tzn, szatana. Zwierzę z ziemi czyni wielkie cuda, sprawia nawet, że ogień z nieba spuszcza na ziemię na oczach ludzi. Z powodu tych znaków, które czyni zwodzi tych, którzy mieszkają na ziemi. Namawia mieszkańców ziemi, by postawili posąg zwierzęciu z morza i dano mu tchnąć ducha w ten posąg, tak aby mógł on mówić i spowodować, że wszyscy, którzy nie oddają pokłonu posągowi zwierzęcia, byli zabici. Wszystko to doprowadzi do tego, że wszyscy — mali i wielcy, bogaci i ubodzy przyjmą znamię zwierzęcia, aby móc kupować i sprzedawać. Tylko znamię zwierzęcia, jego imię lub znak jego imienia uprawni do życia w tych warunkach. Pismo Święte podaje, że liczba jego brzmi sześćset sześćdziesiąt sześć /Obj. 13/.

Koncentracją tego wszystkiego jest Armagedon, kulminacyjny punkt wszelkiego rozwoju zła, a zarazem z wielkim utęsknieniem wyczekiwany moment powtórnego przyjścia Pana w mocy i chwale z zastępem swych niebiańskich świętych i Jego świętych aniołów w celu zniszczenia zwierzęcia z morza, fałszywego proroka i ich zwolenników /Obj. 19,11-21; 16,16/. Stopy Pańskie staną na Górze Oliwnej, która rozpadnie się na połowę, by dać schronienie prześladowanym ze swego ludu, którzy wybawieni zostaną z największych opresji /Zach. 14/. Sąd żywych odbędzie się przed Jego tronem chwały, tzn. w Jego osobistej obecności. Oddzieli On owce od kozłów na podstawie ich stosunku do swych braci, do reszty Izraela. Owcom po swej prawicy otworzy wejście do ziemskiego Królestwa, pozostałych skieruje zgodnie z ich działem do jeziora płonącego ogniem i siarką, gdzie znajdować będą się już zwierzę i fałszywy prorok, wrzuceni żywcem /Ew. Mat. 25; Obj. 19,20-21/.

Sam szatan zwiazany zostanie na tysiąc lat, by nie mógł zwieść, ani kusić nikogo podczas trwania Tysiącletniego Królestwa Chrystusa /Obj. 20,1-3/.

Jest to koniec tego okresu, który określa się również »ostatnim tygodniem roku Daniela« /Dan. 9,27/.

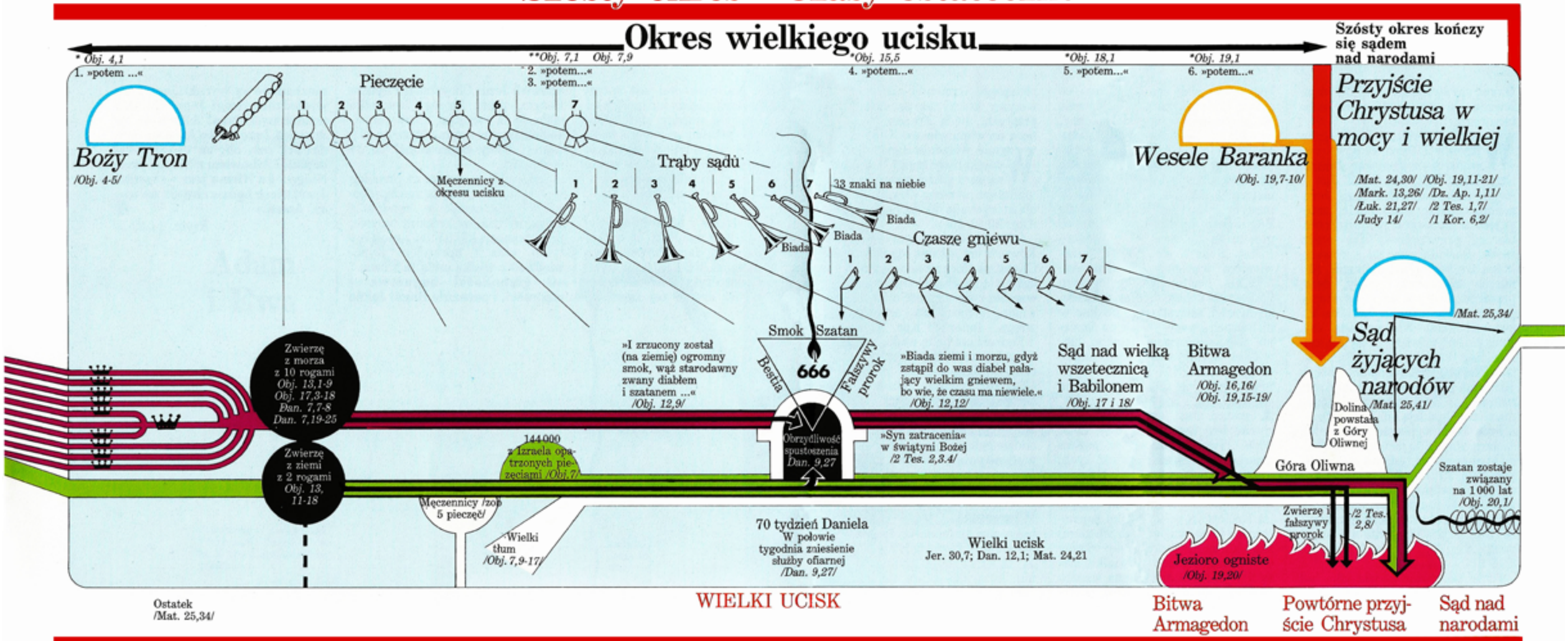
Tak więc szósty okres /łaska/ ucisk/ kończy się sądem żywego ludu. ●

Przed tym wydarzeniem otwiera się przed Janem w widzeniu spojrzenie na wesele Baranka w niebie w obecności błogo uwielbionych gości weselnych /Obj. 19,1-10/.

»Pierwsze zmartwychwstanie«, /które wzięło swój początek wraz ze zmartwychwstaniem Pana/, kończy się w tym czasie ożywieniem niewzbudzonych jeszcze wierzących Starego Testamentu /Dan. 12,2a + 13/ i męczenników z okresu wielkiego ucisku, aby mogli wziąść udział w obiecanych im błogosławieństwach w Królestwie Bożym /Iz. 2,1-4; Obj. 20,4-6/.

Szósty okres - Czasy ostateczne

XI.

Daniel **Mateusz 24 i 25** **1 i 2 Tes.** **Objawienie Jana**

W połowie tygodnia /3 ½ roku/

1260 dni=3½

Siódmy Mesjaniezny

Okres sprawiedliwości. Od objawienia się Jezusa do sądu ostatecznego.

Władza Chrystusa jako »Króla Królów i Pana Panów« wywodzi się z ziemskiej Jerozolimy /Dan. 7,27; Obj. 20,6/. Jan w swym widzeniu widzi nową Jerozolimę, miasto niebiańskie, zstępujące z nieba pod postacią oblubienicy przystrojonej dla swego męża. Posiada ona Bożą chwałę, którą trudno opisać słowami. Kamienie szlachetne i perły, złoto, przezroczyste jak szkło, to rzeczy przy pomocy których jest ona odzwierciedlona. Nie posiada ona świątyni, gdyż świątynią jej jest sam Pan, Bóg Wszechmogący i Baranek. Oświetlona jest ona chwałą Bożą, a jej lampą jest Baranek. W niej stoi tron Boga i Baranka, a Jego słudzy mu służą. Oglądają oni Jego oblicze, a imię Jego wypisane jest na ich czołach. Pan, Bóg jaśnieje ponad nimi i panować oni będą na wieki wieków /Obj. 21,9-22,5/. Ziemia osiągnie swoją pełnię w nadzwyczajnych zbiorach. Wszystko to służyć będzie przedstawieniu i wypełnieniu tego, co Bóg przewidział dla ziemi od początku /Iz. 11,6-16; Rzym. 8,19-21/.

Izrael ponownie będzie jako lud Boży pośród innych narodów błogosławieństwem, będzie tym, co Bóg obiecał kiedyś Jego przyjacielowi Abrahamowi /1 Mojż 12,1-3; 22,16-17/. Ludy ziemi podporządkują się mu, gdyż ich ziemską korzyścią będzie słuchanie tego, co mówią Boże przykazania. Corocznie pielgrzymować będą do Jerozolimy, by oddawać hołd Bogu i Chrystusowi /Ps. 2; Iz. 2,1-4; Zach. 14,16-21/. Okres ten od pradawnych czasów przedstawiany był przez proroków inspirowanych Duchem Bożym. W naszym Panu Jezusie Chrystusie Bóg doprowadził to wszystko również tu na ziemi do doskonałości - Pismo Święte określa to odnowieniem wszechrzeczy /Dz. Ap. 3,19,21/. Następnie Bóg, w tym Królestwie pokoju i sprawiedliwości zjednoczył wszystko to, co jest w niebiosach i wszystko to, co na ziemi, pod jednym dowództwem, tzn. w Nim, w Chrystusie, Jego umiłowanym Synu /Ef. 1,19-20/.

Po tym, a jest to ostatnie siódme »po tym...«, po tym tysiacu lat, szatan musi jeszcze na krótką chwilę być uwolniony /Obj. 20,3; 20,7/. Swoim starym sposobem usiłuje on ponownie zwieść tych, którzy mieszkają na ziemi. Uda mu się to jednak tylko w stosunku do tych, którzy w czasie tych tysiąca lat Królestwa pokoju tylko zewnętrznie i to ze względu na ich ziemskie korzyści poddali się władzy Chrystusa. Poruszy on wielkie masy i wyśle do marszu na miasto święte, przeciwko obozowi ziemskich świętych. Jednak Bóg ześle na nich ogień z niebios, który ich zgładzi.

Diabeł, który ich do tego zwiódł, zostanie wrzucony do jeziora płonącego ogniem i siarką, gdzie wszyscy, którzy tam są i którzy tam przybędą, będą dręczeni dniem i nocą na wieki wieków /Obj. 20,10/.

W pole widzenia Jana wkracza wielki biały tron i Ten, który na nim siedzi, przed którego obliczem pierzcha ziemia i niebo i dla których nie ma żadnego miejsca /Obj. 20,11-15/.

Odbywa się sąd nad umarłymi. Również oni zostaną ożywieni przez Chrystusa, lecz na końcu, gdy przekaże władzę Bogu i Ojcu i zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc, tzn. ostatecznego wroga - śmierć /1 Kor. 15,20-28/.

Sądzeni oni będą według tego, co o każdym napisano w księgach, a jeżeli imię jego nie jest zapisane w »Księdze żywota« udziałem jego będzie jezioro ogniste, tak jak otrzymali je już diabeł i jego aniołowie. Jezioro to jest »drugą śmiercią« tzn. oddzieleniem człowieka od Boga, wieczne potępienie /Obj. 20,11-15/. /Pierwsza śmierć jest oddzieleniem duszy od ciała/. ●

Wieczność

Po rozpłynięciu się żywiołów w żarze /2 Piotra 3,7; 3,11-13; Obj. 20,11; 21,1/, po ich przekształceniu, Jan widzi »nowe niebo i nową ziemię, gdyż pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły i morza już nie ma«. Ponownie pojawia się miasto święte, nowa Jerozolima. Zstępuje ona z nieba od Boga, przygotowana jak przyozdobiona oblubienica. Nazwana ona jest »przybytkiem Boga między ludźmi«, gdyż zamieszka On między nimi. »Oto wszystko nowym czynię«, mówi Ten, który siedzi na tronie. »Stało się« brzmią Jego słowa, które wprowadzają stan, gdzie Bóg jest wszystkim we wszystkim /Obj. 21,1-6; 1 Kor. 15,28/.

W Chrystusie i przez Niego doprowadził Bóg wszystko do doskonałości według zamiaru podjętego przed wiekami /Ef. 1,9-10/. Wszystko to, co dotyczyło człowieka, dokonało się na arenie tej ziemi. A człowiek Jezus Chrystus był Synem Bożym, przez którego wszystko stało się na początku, który wszystko podtrzymał swym potężnym Słowem i który doprowadził to do spełnienia.

Spodglądając wstecz na przebieg tych wspaniałych wydarzeń /spróbowaliśmy zaznaczyć je, zgodnie z naszą wiedzą, w krótkim zarysie, przy pomocy kilku linii/, możemy tylko wraz z apostołem wypowiedzieć z wielką czcią te słowa:

»O głębokości bogactwa i mądrości, i poznania Boga! Jakże niezbadane są wyroki Jego i nie wyśledzone drogi Jego! Bo któż poznał myśl Pana? Albo któż był doradcą Jego? Albo któż wpierw dał Mu coś, aby za to otrzymać odpłatę? Albowiem z Niego i przez Niego i ku Niemu jest wszystko; Jemu niech będzie chwała na wieki. Amen.« ●

Rzym. 11,33-36

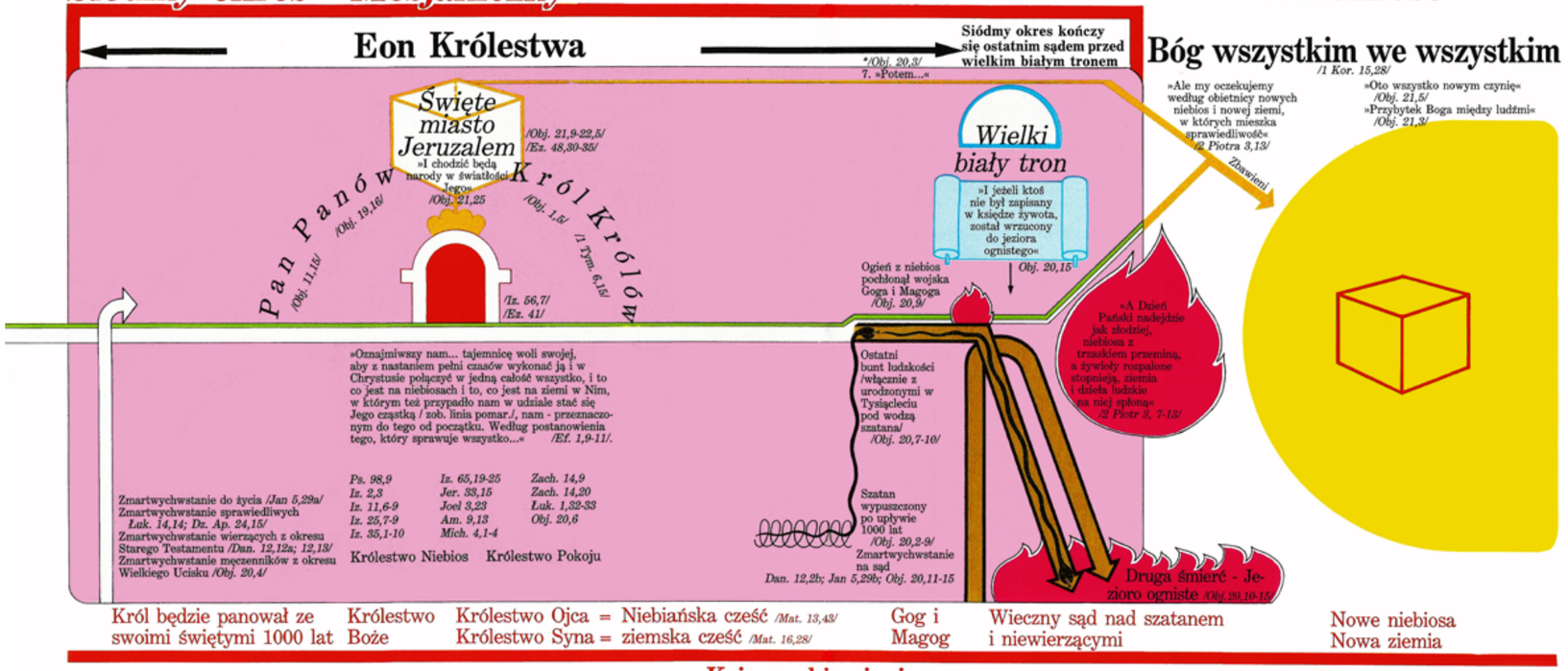
XII.

/przyszłe wieki - Ef. 1,2: okres doskonałości/

Siódmy okres - Mesjaniczny

XII.

Wieczność

Księga objawienia

Bibliografia

»The Panorama Bible Study Course, No. 1: The Plan of the Ages«
Wyd. Fleming H. Revell, Company,
Old Tappan, New Jersey, 1947
Erich Sauer »Der göttliche Erlösungsplan von Ewigkeit zu Ewigkeit«
Wyd. R. Brockhaus, Wuppertal, 1950
Frederick A. Tatford »Prophetie und die Zukunft der Welt«
Wyd. Hermann Schulte, Wetzlar, 1969
Fritz Hubmer »Der Heilsplan Gottes«
Wyd. Hänssler, Stuttgart, 1968
René Pache »Die Wiederkunft Jesu«
Wyd. R. Brockhaus, Wuppertal, 1971
Lindsey/Carlson »Alter Planet Erde wohin?«
Wyd. Hermann Schulte, Wetzlar, 1971
Bibel-Lexikon, Herausgeber Fritz Rienecker
Wyd. R. Brockhaus, Wuppertal
Atlas zur Bibel, wydawca H. Rowley
Wyd. R. Brockhaus, Wuppertal, 1965
Bibel-Panorama, Wydawnictwo Chrześcijańskie
Wyd. F. i W. Brockhaus, Dillenburg, 1974

Ewangelia - Boża droga zbawienia dla człowieka

Słowo ewangelia wywodzi się z greckiego »euangelion« i oznacza: dobra nowina. W Nowym Testamencie są przedstawione trzy różne pod względem okresu i treści Boże objawienia zbawienia, poprzez:

- »wieczną ewangelię«,
- »ewangelię Królestwa«,
- »ewangelię łaski i chwały«.

1. Wieczna ewangelia

Poselstwo tej ewangelii wywodzi się z aktu stworzenia. W niej to Bóg objawia się człowiekowi, swemu stworzeniu jako Stwórca. Jemu to dał zdolność zastanawiania się nad własnym jego pochodzeniem i pochodzeniem otaczających go stworzeń. Człowiek ma możliwość poznania i poznaje, że istnieje Stwórca /Ps. 19,16; Rzym. 1,19 i następne; Obj. 14,6-7/. Duch Boży prowadzi ducha człowieczego do zaakceptowania niewidzialnego Boga, Jego uwielbiania i składania Mu dziękczynienia. Szatan zwodzi ducha człowieczego do świadomego odrzucenia Boga i skłania go do bałwochwalstwa /Rzym. 1,21 i następne/.

Pod koniec istnienia tego świata, krótko przed przyjściem jeog Sędziego, Bóg przez »anioła lecącego przez środek nieba« jeszcze raz zwraca uwagę mieszkańców ziemi na tę wieczną ewangelię, używając do tego celu napominających i nieprzemijających słów /Obj. 14,6-7/. Tylko w tym miejscu użyte jest wyrażenie »wieczna ewangelia«. Określenie wieczna ewangelia oznacza, że ma ona znaczenie tak długo, jak długo istnieje ta ziemia. Dzięki tej ewangelii dana jest wszystkim ludziom, we wszystkich okresach, możliwość uwielbienia Boga i wybawienia od Jego sądu gniewu /Rzym. 1,18 i następne/. Stąd też żaden człowiek nie ma usprawiedliwienia, gdyż usłyszeli ją **wszyscy.** Przykładowo: Job jest takim człowiekiem, który na podstawie tej ewangelii doszedł do właściwego stosunku względem Boga. Wieczna ewangelia wprowadza człowieka do chwały Królestwa Chrystusowego na ziemi. Jest nią Tysiącletnie Królestwo.

2. Ewangelia królestwa

Ewangelię tę objawia Bóg jako Król i mówi o swym przyszłym sprawowaniu władzy na ziemi. Zakon i prorocy rozbudzili nadzieję na to Królestwo i obiecali Mesjasza, Króla /Ps. 2,6 i następne; Iz. 9,7; Mich. 5,1/. Jan Chrzciciel przygotowywał przyjęcie tego Króla swymi kazaniami nawołującymi do pokuty. Syn Boży Jezus Chrystus głosił jako jeszcze ukryty, lecz już obecny Król, zbliżający się początek Królestwa. Tak, w Jego to bowiem osobie istniało wtedy to Królestwo pośród Żydów. On i Jego uczniowie zwracali się wyraźnie /dobitnie/ tylko do Izraela. Według Słowa Bożego właśnie lud izraelski jest jądrem tego Królestwa /Ew.Mat. 4,17; 10,5-6/. Jemu to, za czasów Chrystusa, zgodnie z wolą Bożą przypadało w tym Królestwie kierownicze zadanie. Lecz Żydzi odrzucili swego Króla. Odmówili posłuszeństwa Jego władzy i ukrzyżowali Go. Po Swym zmartwychwstaniu Pan Jezus dał uczniom wyraźny rozkaz, by głosili ewangelię o nadchodzącym Królestwie również pośród wszystkich narodów /Ew.Mat. 28,19-20; Ew.Marka 16,15-16/. Służba ta została przerwana na skutek odrzucenia przez Żydów świadectwa Ducha Świętego. Mówią o tym jednoznacznie Dzieje Apostolskie w rozdziałach od 2 do 7. Głoszenie ewangelii o Królestwie będzie ponownie odbywało się, gdy Kościół zabrany zostanie z tej ziemi przez pochwycenie. Zadanie to powierzone zostanie wtedy pozostałości Izraela. Ewangelia będzie miała nadzwyczajne powodzenie, o czym mowa była już w Starym Testamencie i co obiecał sam Pan. Całe narody staną się wtedy uczniami. Celem tej ewangelii jest udział tu na ziemi w Królestwie Chrystusa.

3. Ewangelia łaski i chwały Bożej

/Dz.Ap. 20,24; 1Tym. 1,11/

Zaręcza ona zbawienie w Chrystusie dla wszystkich ludzi, Żydów i pogan, nie dając przym tym pierwszeństwa wierzącym wywodzącym się z Żydów, przed wierzącymi pochodzącymi z pogan. Do tego objawia ona »tajemnicę Chrystusa« /Ef. 3,2 i następne; Rzym. 16,25/. Określa ona Kościół lub Zbór jako »Ciało Chrystusa« /1Kor. 12,27; Ef.1,23/, przedstawia wzajemne powiązania tego ciała z jego głową /Ef. 4,1-4/ i głoszona jest do momentu pochwycenia Kościoła. »Ewangelia chwały błogosławionego Boga« prowadzi ludzi do **chwały niebiańskiej.** Odpowiednio do Swego przywódcy w niebie jest Kościół ludem **niebiańskim.** W niebiosach posiada on błogosławieństwa, które już tu na ziemi przez wiarę są do jego dyspozycji /Ef. 1,3 i następne/. Będzie miał on udział w wywodzacej się z nieba przemianie »Królestwa niebieskiego« w »Tysiącletnie Królestwo« /Ef. 1,9 i następne; 1,20-23/. Ewangelia łaski wypełnia czas od odrzucenia Izraela do momentu jego odnowienia /Rzym. 11,25 i następne/. To odnowienie Izraela poprzedza pochwycenie Kościoła, a reszta Izraela podejmie głoszenie ewangelii o Królestwie w okresie wielkiego ucisku.

Wierzący, którzy zmarli w czasie któregokolwiek okresu zbawienia, dostąpią po zmartwychwstaniu /podczas pierwszego zmartwychwstania/ udziału w obiecanych im błogosławieństwach. ●

Moment pochwycenia Kościoła /Zboru/, ciała Chrystusowego

Wraz z pochwyceniem Kościoła /Zboru/, Ciała Chrystusowego, kończy się czas głoszenia ewangelii łaski i chwały Bożej. Wszyscy, którzy należą do tego Ciała, zostaną nagle, w jednym oka mgnieniu przemienieni i uprawnieni do spotkania swego Pana, który wyjdzie im naprzeciw. Należą do niego również ci, którzy zasnęli w Jezusie. W tym celu zostaną oni wzbudzeni /1 Tes. 4,13-17; 1 Kor. 15,51-52/.

To niewidzialne dla świata pochwycenie wydarzy się najpierw i musi zgodnie z jednoznacznymi wypowiedziami biblijnymi różnić się od »przyjścia Pana w mocy i wielkiej chwale« /Ew.Mat. 24,30/. To ostatnie jest pojawieniem się Chrystusa widocznym dla całego świata. Pojawi się On na tej ziemi ze wszystkimi swymi niebiańskimi świętymi i ze zwiastunami mocy swojej /2 Tes. 1; Obj. 1,7/.

Istnieje jednak pytanie, czy to pochwycenie nastąpi przed, podczas, czy na końcu »wielkiego ucisku«. Oznacza to bowiem, czy Kościół /Zbór/ przeżyje trudny okres sądów przed rozpoczęciem się Tysiącletniego Królestwa. Ten trudny okres przepowiedziany jest przecież bardzo wyraźnie przez wielu starotestamentowych proroków i Jana Chrzciciela, a nawet przez naszego Pana Jezusa. Po raz ostatni czytamy o nim od 6 rozdziału Objawienia.

Naszym zdaniem, odpowiedź na to pytanie nie jest wcale taka trudna i problematyczna, jak niektórzy sądzą. Sądzimy również, że bardzo ważną rzeczą jest posiadanie jednoznacznej, biblijnie ugruntowanej odpowiedzi.

Na samym początku musimy dla dokładnej oceny zwrócić uwagę na to, że Biblia ukazuje wyraźnie zaznaczoną różnicę między dwoma określonymi drogami zbawienia. Raz mówi o »Izraelu«, a drugi o »Kościele /Zborze/ Bożym«, nazwanym również »Ciałem Chrystusowym«. Obie te drogi zbawienia są zamknięte w sobie. Pomieszanie ich podstaw i oddziaływania prowadzi, jak uczy doświadczenie, do wielkiego zamieszania w interpretacji i zastosowaniu biblijnych wypowiedzi. Można bowiem stwierdzić krótki okres przejściowy pomiędzy przebiegiem obu tych dróg zbawienia. Wyraźnie można rozpoznać taki okres przejściowy pomiędzy nadzieją Izraela na »Królestwo« tu na ziemi, a wyjściem Kościoła z jego ukrycia w Bogu, zgodnie z objawieniem, jakie otrzymał o nim Paweł. Wypełnienie nadziei Izraela na ziemskie Królestwo Chrystusa zakończyło się wraz ze zburzeniem Jerozolimy i świątyni przez Rzymian w 70 roku po Chrystusie. Jednak również już przed ukamienowaniem Szczepana przez Żydów odrzucone zostało świadectwo Ducha Świętego, po uprzednim ukrzyżowaniu Syna Bożego.

»Okres wielkiego ucisku« zwany również »uciskiem Jakuba« należy jednoznacznie do drogi zbawienia Izraela /Dan. 12,1; Jer. 30,7; Ew.Mat. 24,21; Obj. 7,14/.

Przypada on na objawiony w Księdze Proroka Daniela siedemdziesiąty tydzień roku. Sześćdziesiąt dziewięć tygodni upłynęło wraz z »odrzuceniem Mesjasza« /Dan. 9,2/. Wypełniły się podane ważkie przepowiednie zburzenia Jerozolimy /miasta/ i miejsca świętego /świątyni/. Miasto i świątynia, jak już wspomniano, zburzone zostały przez Rzymian w roku 70 po Chrystusie. Od tego momentu, według starych przepowiedni, lud żydowski ma oczekiwać wojny i spustoszenia. Również Pan nasz w Ew. Mateusza r.24 powołał się na te słowa.

Okres Kościoła /Zboru/, Ciała Chrystusowego nie jest wzmiankowany w starotestamentowych przepowiedniach /Ef. 3,5; Kol. 1,26/. Jako lud niebiański nie zazębia się on z dziejami narodów, jak ma to miejsce z Izraelem.

Gdy Bóg weźmie ponownie w Swe ręce rządy nad swoim ziemskim ludem /Rzym. 11,25/, rozpocznie się ostatni, siedemdziesiąty tydzień. Zarówno w Księdze Daniela, jak i w Objawieniu podzielony jest on na dwa razy po trzy i pół roku, przy czym druga połowa tego tygodnia jest szczególnie wyeksponowana.

Czytamy o niej w:

Dan 7,25 i 12,7	: czas, dwa czasy i pół czasu
Obj. 11,2	: czterdzieści dwa miesiące = 3 ½ roku
Obj. 11,3	: 1260 dni = 3½ roku po 360 dni
Obj. 12,6	: 1260 dni
Obj. 12,14	: czas, dwa czasy i pół czasu
Obj. 13,5	: czterdzieści dwa miesiące = 3½ roku.

We wszystkich tych wypowiedziach chodzi o ostatnie 3 ½ roku, które to w szczególności nazwane są »czasem wielkiego ucisku« /utrapienia/, jak również »czasem utrapienia Jakuba« /Jer. 30,7/.

W obliczu rozpoczynającego się gromadzenia Izraela i osiągniętego już ukonstytuowania państwa możemy prawdopodobnie powiedzieć, że żyjemy już w tym określonym okresie przejściowym, w którym kończy się świadectwo Zboru, a rozpoczyna się okres świadectwa powierzonego przyszłej pozostałości Izraela. Okres »ucisku Jakuba« jest zarazem okresem wielkiego gniewu Bożego nad narodami. O gniewie tym mówił Paweł na Areopagu w Atenach. Czytamy o nim również w Liście do Rzymian /1,18; 2,5; 5,9/. Jednak wraz z tym poważnym ostrzeżeniem wolno było mu głosić, że każdy kto wierzy w Pana Jezusa, wybawiony jest od tego gniewu. Na tej linii leży również słowo Pana do zboru w Filadelfii, który otrzymał z Jego ust takie świadectwo: »Ja ciebie umiłowałem«. Mówi również do niego: »Zachowam cię w godzinie próby, jaka przyjdzie na cały świat, by doświadczyć mieszkańców ziemi«. Jest to czas wielkiego ucisku.

Kto wierzy w Niego, nie stanie przed sądem, lecz przeszedł z śmierci do żywota /porównaj Ew. Jana 5,24/.

Argument, jakoby zbór musiał zostać wpierw oczyszczony przez sądy /a rozumie się przez nie sądy okresu wielkiego ucisku/, gdyż w przeciwnym wypadku nie mogłoby dojść do pochwycenia, odpowiada całkowicie wyobrażeniom i odczuciom ludzkiej niedoskonałości, lecz nigdy prawdziwości Słowa Bożego o pełnowartościowości /ważności/ zbawienia. **Praktyczny stan całości zboru** będzie zawsze wadliwy i taki pozostanie. Nigdy nie będzie istnieć stopień uświęcenia, który upoważniałby, by na jego podstawie i z jego powodu mogło dojść do aktu pochwycenia. To, co nieuświęcone należy do natury cielesnej i pozostanie tutaj.

Jeżeli Zbór Pański wyruszy Mu naprzeciw, będzie on w każdym kawałku doskonały, bez wady ani skazy. W momencie pochwycenia, jeszcze zanim spotkają się oni z Panem na powietrzu, otrzymają ciało duchowe, podobne Jego uwielbionemu Ciału. Nic nieczystego nie wzniesie się ponad ziemię. Gdybyśmy chcieli przyjąć za konieczną zasadę praktycznego stopnia uświęcenia przed pochwyceniem, wtedy musielibyśmy odnieść ją również do wszystkich tych, którzy spośród zbawionych już umarli, tych, którzy przez śmierć i zmartwychpowstanie wyjdą im naprzeciw. Pismo Święte nie zna żadnego »pochwycenia z wyboru dziewiczych dusz«, podczas gdy pozostałe musiałyby zostać najpierw oczyszczone przez sądy, tak jak gdzieniegdzie się naucza. I mówi się, że ci oczyszczeni dopiero podążą za tymi uświęconymi. Nie, Ciało, tj. całość Zboru zostanie pochwycona jako jedność na spotkanie z Głową, by wiecznie przebywać z Nim.

Teraz, w czasie, w którym my żyjemy, odbywają się sądy oczyszczające różnego rodzaju w »domu Bożym«. Ich wielostronność pokazują przykładowo ostrzeżenia Pana skierowane do siedmiu zborów. Zbory te Pan wyraźnie ostrzega przez wystosowanie do nich listu-apelu /Obj. 2-3/. We wszystkich wiekach chrześcijańskiego świadectwa jakaś część Kościoła przechodziła przez ciężkie prześladowania. Tak więc, nie myśl o obawie cierpień upoważnia nas do głoszenia nauki o pochwyceniu przed okresem wielkiego ucisku, lecz jednoznaczne wypowiedzi Pisma Świętego.

Korespondencyjny Kurs Biblijny »EMMAUS«

Jest to korespondencyjny kurs biblijny dla wszystkich, którzy chcą bliżej poznać Pismo Święte.
Kurs ten umożliwia indywidualne studium Biblii na podstawie materiałów, które wraz z zestawem pytań (testów) wysyłane są uczestnikom.
Istnieje również możliwość studiowania zespołowego (w grupie), w zespole młodzieżowym, czy też w grupie dzieci pod kierunkiem osoby starszej.
Po ukończeniu każdego cyklu uczestnicy otrzymają zaświadczenia o ukończeniu studiowania tematu.
Pismo Święte, lub Nowy Testament wysyłamy na życzenie za zaliczeniem pocztowym.
Zgłoszenia na kurs z podaniem dikładnego adresu (imię nazwisko, miejscowość, kod pocztowy, ulica) oraz wszelką korespondencję należy kierować na adres:

Korespondencyjny Kurs Biblijny »EMMAUS«
40-900 K a t o w i c e 2
skrytka pocztowa nr 481

»Po raz pierwszy rzeczywiście zrozumiałem związek historycznych i prorockich wydarzeń« - słyszę często. Tego typu materiał poglądowy pomógł wielu ludziom, spojrzeć na Boży plan zbawienia jako całość.

»Panorama Biblii« wypełnia lukę w szeregu pism biblijnych. Daje każdemu czytelnikowi możliwość przejrzenia zależności Bożego planu dla tego świata. Tekst objaśniający jest łatwo czytelny. Tych dwanaście tablic daje wspaniały przegląd. Czynią one zrozumiałą pełnię biblijnych wypowiedzi.

Doświadczenie wykazało, że właśnie obrazowa forma przedstawiania pomogła również wielu stojącym na uboczu w wyobrażeniu sobie wydarzeń biblijnych.

W ten sposób zapobiec można nowoczesnemu zamętowi, równocześnie daje się do ręki żarliwemu poszukiwaczowi środek pomocniczy, przy pomocy którego może on prześledzić i osądzić przeszłość, teraźniejszość i przyszłość zgodnie z opisem biblijnym, jako linię ciągłą.

»Jest później niż myślisz« można przeczytać przy wejściu na jeden z włoskich cmentarzy. Wypowiedź ta ma ważność wzmocnioną w dzisiejszych wzburzonych czasach. Wszystko to powinno doprowadzić do tego, by badać Biblię pod kątem wyjaśnienia problemów przyszłości. »Panorama Biblii« jest dobrą do tego celu pomocą. Niech będzie ona dla wielu bogatym błogosławieństwem.

Emil Belotti, prof. Nyon /Szwajcaria/

Gruntownie i z rosnącym zdumieniem zagłębiłem się w to dzieło.

Kto, tak jak ja, sam przez wiele lat pracował przy głoszeniu ewangelii z pomocą barwnych plansz objaśniających zbawienie, może z serca przywitać tę »Panoramę Biblii«. Uważam ją za wspaniałą zarówno ze względu na projekt i graficzne przedstawienie, jak i z uwagi na jej tekst objaśniający. Wprawdzie w ostatnich latach pojawiło się wiele wartościowych pozycji, jeżeli chodzi o literaturę dotyczącą planu zbawienia, jednak pośród niej nie można znaleźć nic, co w takim skrócie i z taką łatwością do zapamiętania, potrafiło by przedstawić realne dzieje Bożego planu świata w stworzeniu, zbawieniu i udoskonaleniu.

Dzieło to na pewno będzie błogosławieństwem w zborze Jezusowym i może przekonać oddalonych od Boga o Bożym pochodzeniu Biblii.

Fritz Hubmer

